

Chuyện Tình Ở Thư Viện

Contents

Chuyện Tình Ở Thư Viện	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	4
4. Chương 4	6
5. Chương 5	8
6. Chương 6	10
7. Chương 7	12
8. Chương 8	14
9. Chương 9	17
10. Chương 10	20
11. Chương 11	21
12. Chương 12	24
13. Chương 13	25
14. Chương 14	27
15. Chương 15	31
16. Chương 16	35
17. Chương 17	39
18. Chương 18	42
19. Chương 19	45
20. Chương 20	48
21. Chương 21	50
22. Chương 22	53
23. Chương 23	56
24. Chương 24	59
25. Chương 25	62
26. Chương 26	65
27. Chương 27	68
28. Chương 28	71
29. Chương 29	74
30. Chương 30	77
31. Chương 31	78
32. Chương 32	82

Chuyện Tình Ở Thư Viện

Giới thiệu

Thể loại: công sủng thụ, hiện đại, lãng mạn, HE
Nhân vật chính: Hạ Trạch x Lâm Húc
Một câu chuyện tình yêu của hai n

1. Chương 1

Tháng 6, kỳ thi cuối kỳ cũng gần tới, thư viện đại học C người đông như mắc cửi — đặc biệt là dãy tầng năm, người đến người đi hỗn hợp với mùi sách vở lan tràn trong không khí, gió từ điều hòa vù vù vang vọng trong phòng, khiến không khí có chút lạnh lạnh.

Lâm Húc ngồi ở một góc tầng năm, tay đặt lên chồng tài liệu dày đặc, cảm giác mệt không thể tả.

Người đối diện cậu vẫn chưa tới, chỉ có mấy quyển sách thật dày đặt ở mặt bàn để chiếm chỗ mà thôi.

Sau một hồi nhìn ngó xung quanh, Lâm Húc tiện tay đem sách vở kéo sang bên cạnh nhìn một qua... [chứng cứ phạm tội], [vượt qua ranh giới thiện và ác] ([lục điều tra liên bang FBI] [vòng tròn tử vong]).

Những thứ liên quan đến triết học cậu không mấy hứng thú, liền gần như trở mình xem [chứng cứ phạm tội]. Nhưng ngoài ý muốn, cậu thấy thứ này rất thú vị, Lâm Húc bất tri bất giác đem sách đọc qua một lần, không để ý mà một giờ đã trôi qua. Lúc chuyển sách ngang qua bàn bên cạnh, vài tờ giấy chồng chất nhau được gấp gọn trong sách không may rơi xuống.

Lâm Húc tùy ý mở ra xem, là bản ghi chép...

Vốn cậu không nghĩ tới sẽ có người xem sách ngoài giờ nhưng vẫn nghiêm túc ghi chép như vậy... bút tích bao gồm tiếng Trung tiếng Anh xen lẫn trên tờ giấy, hơi nghiêng, trôi chảy đẹp đẽ, xem ra tâm tình có vẻ phi thường thoải mái.

Ngay tại thời điểm ôn thi này lại có người lại ở trong thư viện nghiêm túc xem sách kiểu ấy chắc thành tích người này cũng không tồi ha.

Lâm Húc mang sách lại chỗ cũ, bản thân tiếp tục trở về nghiêm túc nghiên cứu sách chuyên ngành của mình.

Nhìn [phi hành tính năng] ở trong là đủ loại công thức tính toán lại khiến đầu óc cậu gần như mệt mỏi.

Mơ mơ màng màng một hồi lâu, cái ghế bên cạnh ‘chít chít’ vang lên, Lâm Húc lập tức hồi thần, cũng cảm giác được đối diện mình có người ngồi xuống, ngón tay thon dài trắng nõn ở trên bàn loáng qua một chút, cầm cuốn [chứng cứ phạm tội] trên tay, nghiêng đầu chăm chú xem từng trang sách .

Lâm Húc theo bản năng ngẩng đầu nhìn cậu. Trán rộng, mái tóc đen chia ba xẻ bẫy tung bay trên trán có chút che khuất con ngươi, vì thế khi đọc sách cậu ấy theo bản năng nghiêng nghiêng đầu về phía cửa sổ. Từ góc độ Lâm Húc, có thể thấy rõ từ vàng trán, ánh mắt đến sống mũi, môi, cằm, đường nét trôi chảy, thanh

tú, lông mày cong cong đẹp đẽ cùng với lông mi dài hình vòng cung.

Oh, dài đến không thể tin mà. Lâm Húc ở trong lòng cảm thán một câu, vừa buồn bực vừa ngán ngẩm mà lật lật sách của mình.

2. Chương 2

Lâm Húc bình thường cũng chẳng mấy khi đến thư viện. Lúc rảnh rỗi, ai chẳng muốn cùng anh em đi đá bóng, ai chẳng muốn cùng đám em gái ăn chơi uống rượu tán gẫu, ai chẳng muốn làm tổ trong phòng chơi game, đi nội thành chơi bi-a, đua xe!! vì thế trước ngày thi cậu đã dùng ánh mắt ngơ ngác tiến vào thư viện sau khi cả tháng trời chơi đùa đến quên trời đất...

Cho dù như thế, cậu vẫn thường nhìn thấy nam trinh thám, ai kêu người kia thích xem sách trinh thám tội phạm như vậy, cậu cứ thế mà tặng cho người kia một cái biệt danh.

Cậu phát hiện nam trinh thám đều thích ngồi ở vị trí tầng năm giống cậu.

Cậu phát hiện nam trinh thám xem cực kỳ nhiều sách... ngoại trừ sách trinh thám tội phạm, cậu ta còn xem tập thơ ca, lịch sử nước ngoài, nhật ký doanh nhân, thượng tầng kiến trúc.

Cậu phát hiện nam trinh thám cũng chẳng quan tâm nhiều đến sách chuyên ngành.

Cậu phát hiện nam trinh thám với các nam sinh khác tựa hồ không giống nhau, trên người cậu đều sạch sẽ sáng bóng, đồng phục màu trắng tơ tằm rất có phong cách.

Cậu phát hiện nam trinh thám da dẻ thật tốt thật trắng, bên gáy của cậu ấy có một nốt ruồi nhàn nhạt.....

Muốn hỏi tại sao cậu lại phát hiện nhiều như vậy.

Rất đơn giản, thời điểm cậu ôn tập thực sự quá thống khổ quá tẻ nhạt, cậu rất chán nản không có việc gì làm gần như lấy việc quan sát người khác làm thú vui.....

Lâm Húc lắc lắc đầu, tiếp tục xem [thông tấn đạo hàng] của mình.

Nam trinh thám tựa hồ cũng thấy chính mình nên xem ít nội dung thi cử, liền mang một quyển sách mở ra, bắt đầu vùi đầu vào làm bài tập.

Đồng hồ đeo tay vang lên tiếng tí tách của kim giây, trang sách nhẹ nhàng chuyển động. Tình cờ Lâm Húc

cũng có thể ngửi được hương vị mùi chanh nhàn nhạt phát ra từ ly nước của nam trinh thám, cái này thực sự khiến Lâm Húc muốn uống một hơi.

Thi thoảng Lâm Húc sẽ ngáp một cái, cùng lúc cũng nghe được cái đánh ngáp của đối phương. Quả nhiên ngáp cũng sẽ truyền nhiễm!!

Nhìn nhìn sang nam trinh thám, khóe mắt cậu ấy có từng điểm hơi nước... đặc biệt đáng yêu.

Thời gian từng chút từng chút trôi qua. Bất tri bất giác, cậu đã đọc qua được hơn 20 trang, sau đó là năm mươi trang, tám mươi trang, hơn một trăm trang.

Không biết bắt đầu từ lúc nào, một vầng ánh sáng vàng nhạt chiếu qua khe cửa sổ, chiếu vào bàn, từ từ di chuyển.... mãi đến khi hai người đều bị bao vây bên trong bởi ánh tà dương, Lâm Húc mới nhìn đồng hồ mang trên tay mình.

Đệt!!

Thế quái nào mà đã gần sáu giờ?!!

Thư viện tầng năm cũng chỉ còn lại hơn mười người.. tất cả mọi người đều đã đi căng tin ăn cơm.

Thực quá thần kỳ.

Cậu thế mà hôm nay lại có thể đọc sách từ hai giờ đến sáu giờ!! bình thường rõ ràng ngay cả vài phút cậu cũng không nhìn nổi..... nhiệm vụ hoàn thành quá mức tưởng tượng, chính mình lẽ nào gần đến đỉnh quang vinh rồi sao? Đệt!!

3. Chương 3

Rất rõ ràng, nam trinh thám cũng kinh ngạc chính mình đã ngồi lâu như vậy. Cậu đem sách vở thu dọn chất đống trên bàn, mang vở bài tập cất vào túi xách.

Lâm Húc cũng đã thu dọn xong, vác lấy cái túi lên vai rồi nhanh chân đi ra ngoài. Đi chưa được mấy bước, cậu theo thói quen quay đầu lại nhìn xem có bị rớt hay quên cái gì hay không, lại không nghĩ tới khi cậu quay đầu chớp mắt, ánh mắt hai người đột nhiên đụng vào nhau. Trong nháy mắt cả hai đều ngây ngẩn cả người.

Nam trinh thám hai mắt mở lớn, con ngươi màu đen, lông mi nhỏ dài, lông mày đẹp đẽ thoáng giương lên.

Thật là đẹp mắt. Lâm Húc cảm thán một tiếng. Đang lúc định quay đầu, cậu tuyệt đối không nghĩ tới đối phương lại mỉm cười với cậu.

Đôi mắt đẹp dễ híp lại, con ngươi ánh lên màu vàng sáng lạn, môi như đóa hoa nở ra phát ra âm thanh, từng tiếng như xuyên thấu qua cửa sổ, qua từng trang sách, ở xung quanh cậu mà ca hát nhảy múa....

Cậu nhẹ nhàng di chuyển, quần áo nhẹ nhàng phát phơ, cả người cậu như đến từ ánh sáng mặt trời, trong nháy mắt đó, cậu đã trực tiếp cướp đi hô hấp của Lâm Húc.

Sau đó, Lâm Húc ngơ ngác theo anh em đi căng tin ăn cơm, đi học... mọi chuyện lại bình thường như thế. Nhưng mỗi lần cậu phát ngốc, nụ cười kia lập tức sẽ hiện lên trong đầu cậu. Một lần lại một lần, chẳng khác nào thước phim quay chậm, hình ảnh càng ngày càng mộng ảo, lại càng rung động lòng người, cả người giống như trúng tà!!

Lâm Húc một quyền đánh xuống bàn, đồ theo đó mà rung động mấy lần, nữ sinh bên cạnh bị dọa còn nở nụ cười: “anh chàng đẹp trai, làm sao vậy? ngày hôm nay có ai sờ soạng mông cậu sao?”

Lý Đình lo lắng nhìn sang: “Tâm tình không tốt?”

Tiểu Bàn ở một bên cười: “anh Húc đọc sách tại sao lại hốt hoảng chứ? Hết cách rồi, chúng ta căn bản là không phải người dành cho học tập, hay buổi chiều theo bọn em đi nội thành chơi bóng đi!?”

Lâm Húc khều khều khóe miệng: “anh ngày hôm nay đã đem [thông tấn đạo hàng] ôn tập xong.”

Một đám người: “Cái gì?! có muốn nói quá lên như thế không?” “bọn em mới nhìn mười trang, anh gần như xem xong rồi?” “Quả nhiên mặt trời hôm nay là từ phía tây mọc ra đi!” “anh Húc thi cử phải dựa vào anh nha! Phía sau chỗ của anh là chỗ ngồi của em đó!”

Lâm Húc đứng lên, mang túi lên vai hướng phía cổng đi đến: “chờ lúc các anh em phòng thủ thủ môn, anh lúc ấy sẽ ra sức mà bảo vệ.”

Vài nam sinh không thể nén nổi mà hét to: “Đệt... người anh em có cần phải tuyệt tình như vậy không anh là [cái bóng tiền vệ], anh muốn sút thì ai có thể cản hả!!”

Lâm Húc đem ba lô vứt trên sân cỏ, lấy giày đá bóng mang vào: “Thật không, vậy anh ai cũng không giúp, hừ!!”

Nói xong quả bóng vừa rơi xuống đất, mũi chân điểm nhẹ, liền dẫn bóng hướng ngay sân tập mà đá lên. Sau đó một đám người cũng lập tức cởi áo vọt ra ngoài.

Bọn họ rống to: ” Anh Húc chờ chúng em một chút! này, một lời đã định!” “anh Húc cũng đừng hối hận,

ông đây đã phát hiện bí quyết của anh là đá bóng vòng cung!! xem ông chỉnh chết cậu!!'

Lâm Húc đứng giữa sân tập, một chân đạp ở trên bóng, ôm cánh tay uy phong lẫm lẫm nhìn đám người kia, hơi nghiêng đầu: “Chỉnh? Ha ha, đến, bất cứ lúc nào anh đây cũng chiều.”

4. Chương 4

Buổi tối 9h Hạ Trạch lại đến thư viện. Vẫn như thường ngày, cậu lấy tai nghe nhét vào vành tai, vừa nghe nhạc rock and roll vừa cười, dự định đi đến sân tập một chút. Hôm nay sân tập có vẻ rất thật náo nhiệt, còn có nữ sinh hưng phấn rít gào, Hạ Trạch đối với những chuyện đó cũng không cảm thấy kinh ngạc, những người cầu thủ thường thường vào mỗi buổi tối lại đến đây đá bóng.

Hạ Trạch đi tới nhìn một lúc.

Thị lực của cậu không tốt lắm, không thấy rõ mặt những người đằng kia, hướng hồ cậu đối với môn bóng đá cũng không cảm thấy hứng thú. Vì thế cậu không nghĩ được chỉ là môn bóng đá mà thôi làm sao những người này lại hưng phấn như tham gia buổi biểu diễn đến vậy....

A, có điều tiền vệ này thật sự rất lợi hại.

Cậu ấy chạy quá nhanh, quả thực như chớp giạt, nhiều người căn bản không thể ngăn cản được cậu..... xem đi, cậu ta vừa sút vào gôn!!

Nữ sinh xung quanh như phát điên, trực tiếp vừa nhảy nhót vừa hoan hô. Cho dù hoàn toàn không hiểu gì về bóng đá như Hạ Trạch vẫn bị không khí xung quanh làm cho kích động.

Có điều, hình như cậu cảm thấy người này... tựa hồ có chút quen mặt. Hạ Trạch không nhớ nổi đã gặp qua nơi nào, một lần nữa cậu lại mang tai nghe, vừa nghe nhạc vừa đi ra sân tập, hướng về phòng ngủ bước tới.

Cậu tuyệt đối không nghĩ tới ngay khi cậu rời đi, Lâm Húc tiện tay nắm lấy cổ áo người bên cạnh, thở hồng hộc chỉ vào phương hướng cậu vừa đi vừa hỏi: “này, người kia là ai?!!

Người bị tóm lộ ra vẻ nghi hoặc: “Ai?”

“Chính là nam sinh mặc đồng phục màu trắng, trên tai đeo tai nghe đó!”

Bên cạnh có nữ sinh kích động: “Đó là Hạ Trạch! Học khoa chúng ta!”

Lâm Húc lẩm bẩm: “Hạ Trạch?”

Nữ sinh đắc ý nói: “Hắn không chỉ lớn lên đẹp trai...ách, đương nhiên không soái bằng anh Húc rồi, ha ha, hắn là người siêu cấp học rộng tài cao, mỗi năm đều nhận học bổng loại nhất..... có điều hắn hơi có chút đơn độc.. mà có chuyện gì vậy?”

Tiểu Bàn một bên huýt sáo: “Oh, anh Húc làm sao rồi? Coi trọng cậu ta?”

Háo Tử lại đầy cười đầy dâm tà : “tay áo anh Húc bị đứt lúc nào vậy, chúng ta cũng không có phát hiện nha, ha ha?”

Lâm Húc trực tiếp cho hai người bọn họ một cú bất ngờ: “Ông đây chỉ hỏi một chút, các cậu từ lúc nào thì nhiều lời như vậy!”

Buổi tối trước khi đi ngủ, Lâm Húc gối lên cánh tay của mình nhìn trần nhà, cũng không biết xảy ra chuyện gì, tâm tình cực kỳ tốt.

Hạ Trạch.... Hạ Trạch.

Nguyên lai, hắn gọi Hạ Trạch.

Mùa hè ơn trạch, tên này, thật thích hợp với cậu ấy.

Háo Tử hỏi: “anh Húc, ngày mai buổi sáng không có tiết, anh dự định làm gì?”

Lâm Húc không hề nghĩ ngợi liền nói: “Thư viện.”

Mấy người trong phòng vừa chơi game mới về, mở to mắt nhìn chằm chằm Lâm Húc: “anh Húc, anh, anh không có chuyện gì chứ?”

“anh Húc lẽ nào anh cũng phải bắt đầu có hứng thú đến học hành rồi?” “anh Húc, anh không phải coi trọng em gái nào trong thư viện đó chứ?”

Lâm Húc cười không nói.

Coi trọng?

Còn không đến mức đó đi.

Chỉ là cảm thấy nếu như có thể cùng với cậu học hành, sẽ cảm thấy rất hài lòng, rất thoải mái.

Chỉ có thể mà thôi.

5. Chương 5

Ngày thứ hai, Lâm Húc mười giờ chạy đến thư viện, Hạ Trạch so với cậu còn sớm hơn.

Ngày thứ ba, Lâm Húc hai giờ rưỡi xế chiều chạy đến thư viện, Hạ Trạch so với cậu vẫn sớm hơn.

Ngày thứ tư, Lâm Húc không đi, buổi sáng cậu có tiết, buổi chiều lại có cuộc thi.

Ngày thứ năm, Lâm Húc 7 giờ 40 chạy đến thư viện — dĩ nhiên so với Hạ Trạch còn sớm hơn!

Cậu buồn bực ngán ngẩm nhìn đồng hồ nửa giờ, cuối cùng thì Hạ Trạch cũng đến rồi.

Rất rõ ràng, Hạ Trạch có chút giật mình người này sao tới sớm như thế, liền thân thiện mà cảm thán: “Sớm như vậy?”

Lâm Húc ở trong lòng thoải mái [Oh, nói chuyện rồi đó], một bên trả lời: “Ừm, sắp tới sẽ đến kỳ thi, còn rất nhiều môn phải ôn tập.”

Hạ Trạch ngồi đối diện Lâm Húc, lấy ra sách của mình: [tớ ngày mai cũng có môn thi, cùng cố gắng lên]

Kỳ thực Hạ Trạch cũng không nói gì đặc biệt, nhưng Lâm Húc quả thực như được hít thuốc lác, đến giữa trưa cũng không thấy buồn ngủ.

Ăn xong xuôi bữa trưa lại đi tới thư viện đọc sách, lúc này cậu phát hiện chính mình rất có tiềm lực học tập, trước đây suy đoán mấy đề thi bây giờ đọc lại thấy hiểu hơn một nửa.

Giữa trưa, cơn buồn ngủ tựa như mực nước đậm đặc, nhanh chóng lượn lờ khuếch tán, rất nhanh bao quanh toàn bộ thư viện. Mọi người ngáp quả thực giống như thủy triều lên, từng đợt từng đợt liên tiếp mà tới. Đại đa số người ở đây đều định thu dọn đồ đạc về phòng trọ ngủ, đến gần một giờ rưỡi chiều, thư viện tầng năm còn dư lại hơn hai mươi người cùng với đầy rẫy các chồng sách vở chiếm chỗ đặt ở trên bàn.

Mấy ngày trước cứ đến giờ này cậu sẽ trở về ngủ. Nhưng hôm nay do hít phải thuốc kích thích nên Lâm Húc không định ngủ trưa mà dự định một hơi xem xong cuốn sách.

Cậu khi thì cảm thấy thực vất vả, khi thì lại thấy dễ dàng hiểu các định nghĩa trong sách giáo trình, thí dụ cùng bài tập mẫu, cũng không biết qua bao lâu, cậu rốt cục cũng xem xong sách chuyển sang làm phần bài tập để ôn tập thêm.

Thở phào nhẹ nhõm, Lâm Húc đem lưng dựa lên thành ghế, duỗi cái lưng lắc lắc cái eo mệt mỏi. Cậu nhìn sang bên cạnh, Hạ Trạch lúc này đã ngủ, sách của cậu ấy được gấp chỉnh tề đặt một bên, đầu hướng về bên thư viện, đầu gối lên tay đang ngủ thật ngon lành.

Tay phải của cậu gần như yên lặng đặt trên tay trái, trên mu bàn tay hiện lên từng mạch máu nhàn nhạt màu xanh, da dễ trắng nõn mềm mại, ngón tay thon dài mỹ lệ, móng tay mang theo một màu hồng nhạt, tóc một màu đen thuần xỏa trên cánh tay cùng mặt bàn, ánh mặt trời chiếu sáng ngoài cửa sổ, mang về sáng chiếu lên mái tóc của cậu nhìn qua tựa như lông mèo, thật mềm mại, khiến người ta thật muốn đưa tay vuốt ve..... A, còn có lỗ tai lộ ra sau mái tóc đen, trắng trắng mang theo chút màu hồng hồng, mang đến cho người ta cảm giác vừa chân thật vừa mơ hồ.

Bất tri bất giác, tấm lưng Lâm Húc từ từ rời ghế ngồi, cậu chậm rãi mang sách vở dời đi, đem cánh tay chống lên mặt bàn, cúi xuống đặt cằm dựa lên cánh tay, tỉ mỉ quan sát người trước mắt.

Àu, lông mi thi thoảng run rẩy, đang nằm mơ sao? Mơ thấy cái gì được nhỉ?

Hồ hấp của cậu... cũng thật nhẹ nhàng... như bồ công anh đang cất cánh tung bay ở trên bầu trời, nếu như không chú ý lắng nghe, hoàn toàn sẽ không thể nghe được tiếng đập cánh của nó. Nếu như buổi tối Háo Tử cũng thở như thế thì chắc chắn cậu cũng không bị đàn vật đến khổ sở.

Đang lúc suy nghĩ của cậu đang bay xa, bàn đột nhiên chấn động mấy lần. Lâm Húc sợ hết hồn, vội vã thu hồi cánh tay gần như đã chạm tới tóc đối phương, nhanh chóng ngồi xuống.

Hạ Trạch cũng ngồi dậy, từ trong túi lấy điện thoại di động ra. Hạ Trạch rõ ràng đang nắm lấy di động nhưng cũng không vội vàng xem. Cậu ấy ngồi dựa vào ghế, dùng tay dụi dụi mắt, tựa hồ còn chưa ngủ đủ. Tóc trên trán vì ngủ mà hình thù kỳ quái, vài sợi bay lên, vài sợi bay ngang, cái trán với gò má cũng bị cậu làm cho hồng hồng... khôì hài nhất chính là ánh mắt của Hạ Trạch, ảm ứt, khóe mắt ửng hồng, nhìn đặc biệt mê người.

Ít nhất sau một phút đồng hồ Hạ Trạch mới khôi phục bộ dạng bình thường. Cậu dùng ngón tay vuốt vuốt mái tóc trên trán sau đó linh hoạt trượt trượt trên I phone. Cậu có chút lười biếng dùng tay trái chống đỡ gò má của mình, ngón tay vừa trượt trượt trên điện thoại, bên mép nhếch miệng cười, xem ra.... vẫn đúng TM đẹp đẽ!!

Lâm Húc một bên nhìn trộm, một bên bình luận.

Nhưng không biết xảy ra chuyện gì, tâm tình cậu lại chuyển biến phức tạp.

Nhìn đối phương nở nụ cười, cậu rất vui vẻ.

Nhưng lại nghĩ đối phương mỉm cười khi gửi tin nhắn đến cho người khác, tâm của cậu không hiểu vì sao không thể tốt lên. Trong lòng cảm thấy cực kỳ quái, lại nghĩ đến câu nói của cô bé hồi trước. Gì chứ, cái gì mà cô đọc chứ, cậu không phải cũng có bạn bè đó sao.

6. Chương 6

Lâm Húc bởi vì việc nhỏ này mà gần như ăn dấm chua, cứ thế mà cả buổi chiều tâm tình đều buồn bực. Qua hơn hai giờ chiều, hai em gái nhỏ như hai con thỏ ôm sách ngồi ngay bên cạnh Hạ Trạch, một câu ‘anh’ hai câu ‘anh’ nhờ Hạ Trạch giảng ít đề thi, nói một hai bài còn đỡ, đằng này nhờ mãi không dứt, xong đề này đến đề khác, sau em này tới em khác, quả thực vậy Hạ Trạch đến không còn kể hở.

“anh thật lợi hại nha!”

“A hóa ra là như vậy, em nghĩ đã lâu cũng chưa nghĩ thông suốt, cảm ơn!”

“anh Hạ, em thường nhìn thấy anh ngồi ở đây nha!”

“anh Hạ sau này có thể đến tìm anh hỏi bài được không?”

Lúc Hạ Trạch giảng đề, âm thanh rất nhẹ, rất rõ ràng lại phi thường kiên trì. Có thể là mấy nữ sinh áp sát quá mà gò má của cậu có chút ửng đỏ... tất cả những thứ này thật khiến Lâm Húc phiền muộn muốn chết!! hơn một giờ trôi qua, cậu căn bản cũng chưa xem được gì, mặt đen đến đáng sợ!!

Vì không có hứng thú đọc sách, cậu thẳng thắn mang điện thoại ra chơi game. Đang lúc hăng say đua xe đến thoải mái, một bàn tay trắng nõn đột nhiên quơ quơ trước mắt.

Lâm Húc ngẩng đầu, phát hiện Hạ Trạch đang tràn ngập áy náy nhìn mình.

Cậu kéo xuống tai nghe bên trái, liền nghe được đối phương nói: “Xin lỗi, chúng tôi quá ầm ĩ.”

Lâm Húc vội vã xoa tay: “Không có chuyện gì. bạn học của cậu?”

“Đúng vậy. Các em ấy ngay mai có môn thi khó, chỉ muốn đến tìm tớ hỏi một chút.”

Lâm Húc đưa điện thoại di động bỏ vào trong túi, hững hờ nói một câu: “Các em ấy đối với cậu có ý tứ ha.”

Hạ Trạch rất rõ ràng không nghĩ tới cậu sẽ hỏi một câu như vậy: “A?”

“Tớ là nói người tóc đuôi gà.”

Ánh mắt Lâm Húc rất chuẩn, vừa rồi cô bé kia hỏi bài có lúc sẽ không tập trung, con mắt thi thoảng sẽ liếc đến Hạ Trạch, mặt có chút đỏ ửng.

” A cậu nói Trần Nguyệt hả, sao lại thế... cậu cả nghĩ quá rồi.” Hạ Trạch cười khẽ.

Lâm Húc nghĩ thầm ‘cậu không biết là tốt nhất’, sau đó nhàn nhạt liếc cậu một cái: “cậu có bạn gái?”

Hạ Trạch lắc đầu: “Không. Không thì sao tớ phải một mình đến thư viện?”

Lâm Húc sững sờ, đột nhiên nở nụ cười: “Ách, cũng vậy.”

Sau đó hai người đều im lặng xem sách của mình.

Lúc 4h chiều, Lâm Húc bị anh em gọi điện thoại đến, vốn muốn hỏi Hạ Trạch sáng mai có đến thư viện tự học không, nhưng nghĩ đến hai người vẫn chưa quen thuộc đến mức ấy, vì vậy cậu chào đối phương rồi đi ra khỏi thư viện.

Ngày hôm sau, vừa hết tiết Lâm Húc chạy đến thư viện nhưng chưa thấy Hạ Trạch.

Buổi trưa trở lại ăn cái cơm, lại ngủ một giấc.

Buổi chiều tới gần 2h, cậu một chữ cũng không thể vào trong đầu.

Bởi vì Hạ Trạch không tới, đối diện là nữ sinh đang ngồi, mà sách cùng bản ghi chép của cậu ấy đều không thấy!!

Chẳng lẽ là bị nhân viên quản lý thu rồi?

Lâm Húc đi tới tầng năm, đi xung quanh một vòng tìm kiếm, không thấy Hạ Trạch, cũng không thấy chồng sách vở của cậu.

Không lẽ chỗ ngồi bị chiếm nên đổi chỗ ngồi rồi.

Cậu ở trên tầng năm dò xét một vòng, nhưng không thấy bất cứ dấu vết nào liên quan đến Hạ Trạch

...

Cậu có thể còn ở thư viện không? Tầng sáu? Tầng ba? Tầng hai? Lâm Húc đi rửa tay thuận tiện đi một vòng cũng không thấy người. Cậu không phải là ngại ở đây nhiều người nên không đến hay không, hay đi phòng học ngồi? Hay là ở trong ký túc xá tự học?

Chắc là mấy ngày nay quá bận, không thể tới nên mang sách vở về? Hay thân thể không thoải mái?

Lâm Húc cũng không biết mình làm sao vậy, chỉ có một ngày không thấy người kia mà thôi, trong lòng lại thấy vô cùng trống rỗng. Đến nỗ lực đọc sách cũng không có, dù có ngồi như thế nào cũng không thể tập trung, con mắt luôn hướng về phía cửa mà tìm kiếm, nhìn cậu ấy có phải hay không sẽ đến... lại thất vọng. Cả ngày không chơi game thì ngủ, không ngủ thì nhắn tin, cả buổi chỉ nhìn qua được hơn mười trang.

Ai, đại khái đây mới là bản tính vốn có của mình đi.

7. Chương 7

Qua ba ngày, Lâm Húc cũng chưa gặp lại Hạ Trạch.

Sau đó vài ngày, cậu cũng không đi thư viện, không có cách nào khác, bản thân cậu cũng không phải người yêu thích học tập cho lắm!!

Ngày 25 tháng 6, anh em trong lớp đều bị thầy dạy anh ngữ thúc giục viết bài văn cảm tưởng, cậu không thể làm khác hơn là đến thư viện mượn sách. Lâm Húc nhàn rỗi tẻ nhạt một mình vào phòng tìm kiếm.

Lên tầng ba thẳng hướng phòng tài liệu đi đến, hết thấy tập san đều bị một bọc giấy màu vàng quấn lấy, được phân loại rõ ràng ở giá trên: tiếng anh, bóng rổ, bơi, loại nhẹ súng ống.....

Cậu bất tri bất giác mà cầm lấy quyển sách súng ống dày cộm lên xem, a..., đúng rồi, sách này không phải là Hạ Trạch vốn mượn sao!! lúc trước cậu xem chính là sách này (lịch sử súng ống)... ha ha, cậu ta thích chính là loại này... nguyên lai cậu ta luôn mượn sách ở đây, không trách được trên tầng năm không thể tìm thấy. Lâm Húc nhin không được khoe miệng cong cong.

Sau đó, cậu dựa vào kệ sách, tỉ mỉ lật vài tờ, nhìn đến mấy câu được chú ý bởi bút chì màu mà thấy buồn cười, thì ra cậu ta thích loại súng ống cổ điển này sao.

Ngón tay Lâm Húc chậm rãi lướt qua những chữ xiêu xiêu vẹo vẹo trong sách, trong đầu hiện ra vẻ mặt của Hạ Trạch khi xem quyển sách này – đặc biệt chăm chú. Trước tiên cậu sẽ xem trước mười mấy trang, sẽ gạch gạch những chỗ cậu thấy thú vị, sau đó gấp gấp trang giấy, lấy ra vở ghi chép, ghi lại những chỗ gạch chân lúc này... những chỗ cậu đặc biệt hứng thú, con mắt của cậu tựa hồ phát ra tia sáng, nếu xem không hiểu, lông mày của cậu sẽ thoáng nhíu lại một cái, ngay sau đó sẽ nhanh giãn ra, cậu sẽ lật lại mấy trang sách, âm thanh rất nhẹ, phi thường mềm mại, quả thực giống như vuốt ve tình nhân vậy....

Lâm Húc đột nhiên đóng lại sách, lại có chút buồn cười thở dài một hơi: đệt, người kia biến mất tăm rồi mà y TM còn đang tương tư mấy chuyện này làm quái gì!!

Cậu đem hai tay bỏ vào túi quần rồi đi ra khỏi phòng tài liệu. Nhưng ngay lúc cậu đi qua phòng tự học, cũng chỉ hững hờ liếc mắt một cái, lại thấy được bóng lưng của người nào đó ở bên trong. Thị lực cùng khả năng phân biệt của cậu có thể so sánh cùng với sói, vì thế cậu chắc chắn đó là Hạ Trạch. Cậu đẩy cửa ra vào bước nhanh về phía đó, không chút do dự đứng đối diện với Hạ Trạch. Hạ Trạch đeo tai nghe, chăm chú nhìn sách nên không phát hiện ra, nữ sinh đối diện với Lâm Húc lập tức nói: “nè, bạn học này.... bên này có..”

“có người” hai chữ còn chưa phun ra đã bị ánh mắt hung ác của Lâm Húc nhìn đến lập tức nuốt vào trong bụng...

Hạ Trạch lúc này mới phát hiện trước mắt có một bóng người cao to. Cậu ngẩng đầu lên, vừa vặn đối mặt với gương mặt tuấn tú không có cảm xúc của Lâm Húc. Trong tai đang vang lên tiếng nhạc rock and roll, nhưng ngón tay lập tức buông ra, từng trang sách như thác nước ào ào đổ xuống tản ra hương vị thơm mát cho đến khi chúng đóng lại với nhau.

Lâm Húc hoàn toàn không nhìn thấy ánh mắt mọi người xung quanh đang kinh ngạc, cũng không biết chính mình đột kích đột ngột như thế khó hiểu ra sao, cậu chỉ biết [cảm giác không được chú ý tới] làm cậu rất khó chịu, cậu muốn được đáp lại, cậu muốn có một đáp án. Cậu đưa tay, không chân chừ kéo tai nghe bên phải của Hạ Trạch xuống. Ngữ khí nhàn nhạt hỏi: “không thích ở tầng năm”

“A?” Hạ Trạch hoàn toàn không biết đối phương đang nói chuyện gì.

Lâm Húc kiên nhẫn lặp lại: “tớ là nói, cậu không thích tới tầng năm mới đến tầng ba tự học?”

Hạ Trạch lúc này mới phản ứng lại, cậu nhếch lên khóe miệng: “Không phải chán ghét, chỗ ngồi của tớ không phải là bị chiếm sao... Hơn nữa, tớ ở bên kia rất âm ỉ, sẽ ảnh hưởng đến cậu.”

Cậu không nói cho Lâm Húc kỳ thực cậu đến lầu ba là bởi vì có cái em gái yêu mến Lâm Húc đã lâu... Vẫn gửi tin nói muốn ngồi vị trí của cậu, cậu bị bức ép nên bắt đắ dĩ mới xuống tầng ba.

Lâm Húc cau mày: “Không âm ỉ.”

Hạ Trạch: “?”

Lâm Húc: “Lần sau đi tầng năm tự học.”

Hạ Trạch lại càng không rõ ràng, cậu cười đến bất đắc dĩ: “... Kỳ thực tầng ba vậy...”

Cậu còn chưa nói hết, đã bị Lâm Húc đánh gãy: “Đến tầng năm.”

Lâm Húc yên tĩnh theo dõi cậu, cặp mắt kia nồng đặc như đêm đen:

“Sau đó, tớ giúp cậu chiếm chỗ ngồi.”

8. Chương 8

Hạ Trạch nhìn nam sinh cao lớn trước mắt, con mắt cong cong: “cảm ơn.... nhưng tại sao chứ?”

Lâm Húc sững sốt một chút mới nói: “tớ.. tớ đương nhiên không phải không cho cậu ngồi chỗ khác, cậu.. cậu đến nói cho tớ biết cậu mượn những sách ấy từ chỗ nào thế?” đây là cái cơ quỷ gì này...

Có điều Hạ Trạch cũng không phải người hay thích nghi ngờ, có người đồng ý chiếm chỗ cho mình ngồi bên cửa sổ ở tầng năm ai mà không đồng ý cơ chứ.

Sau chuyện ấy, tựa hồ tất cả lại quay về ban đầu. Chỉ cần không có lớp, có thể thấy hai người mặc áo màu trắng ngồi đối diện, yên tĩnh mà đọc sách, tay phải cầm bút viết viết vẽ vờ. Lâm Húc cũng thở phào nhẹ nhõm, nếu Hạ Trạch không ở đây, cứ kiểu hiệu suất rửa đen của cậu chắc chắn sẽ làm bản thân thi rớt môn.

Nhưng tựa hồ lại hoàn toàn khác nhau.....

Đại khái là, hai người trong lúc ấy sẽ giao lưu nhiều hơn, càng nhiều hơn.....

Lúc gặp mặt, sẽ gọi tên đối phương.

Gặp phải chuyện khôi hài, sẽ cùng nhau chia sẻ.

Khi gặp phải môn thi khó khăn, sẽ đồng thời chửi bới oán giận.

Xem qua phim điện ảnh đặc sắc, sẽ cùng nhau thảo luận một ít tình tiết.

Gặp phải môn thi đối phương chưa thi, cũng có thể giúp đối phương nêu lên ý chính, gặp phải đề thi khó, có thể thảo luận.....

Thi cử vừa qua, hai người thường thích lên tầng sáu ngồi nói chuyện phiếm.

Nhìn nhìn bầu trời hôm nay, Hạ Trạch mang Lâm Húc đi tới hàng cuối của giá sách, thoáng quẹo trái, trước mắt là tấm cửa màu vàng nhỏ, Hạ Trạch kéo nó, liền nghe được tiếng gió thổi ‘ong ong ong’, một cỗ hương thơm thoảng mái phả vào mắt.

Lâm Húc thán phục: “Nè, thậm chí còn có những nơi như thế này?”

Hạ Trạch cười: “Cậu đã năm ba rồi mà vẫn không biết nơi này, cũng quá thất bại ha?”

Vừa tiến vào, chính là một loạt sách nhật ký doanh nhân, sau đó là đủ loại sách lịch sử, tiểu thuyết trinh thám, tác phẩm nổi tiếng nước ngoài.... Lâm Húc hỏi: “cậu đều mượn sách ở đây?”

Hạ Trạch nhỏ giọng nói: “Hầu như là thế, nơi này tư liệu đầy đủ hết, đặc biệt là các loại sách ngoại ngữ, cậu có thể tìm được đủ loại sách tham khảo anh, pháp, nga, nhật.. các bản phôi tô bài giảng của giáo sư, còn có rất nhiều tác phẩm từ nước anh hoặc những tác phẩm bằng tiếng anh, cũng có những sách trinh thám vô cùng hay, nói mới nhớ, quãng thời gian trước tớ còn ở chỗ này xem [hannibal] đấy.”

Lâm Húc: “[Hannibal]? Đó không phải là bộ tiếp của [người hannibal] à!”

Hạ Trạch: “Là nó đấy, nhưng đọc sách dễ hiểu hơn một ít.”

Lâm Húc và Hạ Trạch cùng hướng vào bên trong đi tới, trước mắt là rất nhiều sách đẹp đẽ... kỳ thực, sách có thể khiến cho cậu cảm thấy hứng thú không nhiều lắm, vốn cậu cũng thi thoảng sẽ mượn sách, nhưng đây là lần đầu tiên cậu mượn sáu quyển nhưng vẫn thấy không quá thỏa mãn.

Hạ Trạch tựa hồ biết cậu nghĩ gì, chỉ chỉ cái ghế da trâu bên cạnh: “Có thể ngồi ở đây đọc một chút, thích thì lên tầng năm xem, không xem thì khi ấy mượn về cũng được.”

Không lâu sau, hai người cầm mấy quyển sách hướng sang cửa sổ thủy tinh, ngồi trên ghế da trâu lưng tựa vào giá sách chăm chú đọc. Bọn họ im lặng nửa giờ, đón lấy ánh mắt kinh ngạc của không ít người, họ vừa nhìn vừa thảo luận một chút, rồi nhanh chóng rời đi.

Rất nhanh, mấy tiếng đồng hồ trôi qua. Lâm Húc ngáp một cái: “Cậu xem nhiều sách như vậy, có nghĩ tới việc viết một vài quyển truyện không?”

Hạ Trạch: “ kỳ thực tớ vẫn viết truyện mà.”

Lâm Húc kinh ngạc: “cậu không phải là nhà văn thâm tàng bất lộ chứ?”

“Cái gì mà nhà văn chứ, chỉ là viết ít bài trên internet mà thôi, căn bản cũng không có người đọc.”

Lâm Húc: "Thế cậu viết về phương diện nào?"

Hạ Trạch có chút ngưng ngừng rũ lông mi: "Híc, Vườn trường này, lịch sử này, các loại hình huyền huyền. Gần đây có ý định viết về một người mang tội danh giết người và lính đặc công, nhưng về phương diện này tớ không hiểu rõ lắm nên mới sang đây mượn ít sách loại này xem chút."

Lâm Húc: "không trách tớ nhìn cậu nghiên cứu các kiểu súng ống đạn dược với tâm lý tội phạm, có thể nói cho tớ biết cậu suy nghĩ gì không?"

Hạ Trạch khoe miệng cong cong, hai bên lông mi chậm rãi gợn lên, ánh mắt trời nhàn nhạt ngoài cửa sổ chiếu vào hai con ngươi, cho người ta một loại cảm giác thật trong suốt: "dĩ nhiên rồi."

Lâm Húc rất thích nhìn dáng vẻ Hạ Trạch khi giảng giải tình tiết trong tiểu thuyết. Bởi vì như vậy, cậu rất đẹp.

Từ phiên môi nhợt nhạt tràn ra giọng nói không nhanh không chậm, đến thời điểm tình tiết đặc sắc, cậu sẽ nói nhanh hơn một chút, hai mắt tỏa sáng, lúc này, ngay cả màu trắng hay hoa văn bên người cũng biến thành âm nhạc trước mặt hai người mà sung sướng, nhảy múa. Có vẻ vào thời điểm này, chúng đã có ngôn ngữ riêng của chính nó.

Lâm Húc sẽ không nói cho cậu.

Trên thực tế rất nhiều lúc, cậu nghe nghe cũng không biết Hạ Trạch đang nói cái gì.

Hạ Trạch lúc ấy thực sự rất hấp dẫn. Có điều, trong lòng Lâm Húc lại từ từ nhạt đi, càng nhiều đồ vật hiện ra vây quanh thành đường viền... đó là cái gì, Lâm Húc không biết. Cậu chỉ biết, bàn tay trên người mình đều không tìm được mà tìm kiếm một điểm, nhưng một lần lại ngọt ngào thu hồi..... nhiều lần, cậu đều suýt chút nữa vươn tay nắm lấy bàn tay giữa không trung của Hạ Trạch!!

Không có cách nào...

Hắn thật sự rất muốn biết, bàn tay xinh đẹp như thế được nắm lấy sẽ có xúc cảm thế nào, nhiệt độ ra sao!!

Không...

Không đúng...

Cậu muốn biết không chỉ là ngón tay, cậu còn muốn biết càng nhiều... Càng nhiều!

9. Chương 9

Năm giờ chiều.

Người trong thư viện đã dần dần tản đi

Có mấy nữ sinh vừa cười vừa nói đi ngang qua Lâm Húc, lập tức kinh ngạc che miệng mà nói: “nam sinh đang ngủ này là Lâm Húc phải không!?”

“...chắc chắn rồi..... đối diện cậu ta ... Cậu ta không phải không quen biết với hotboy của khoa sao?”

“trời ạ, không ngờ hai chàng đẹp trai lại là bạn tốt nha!!”

Nữ sinh kích động lấy điện thoại quay về hướng hai người: “hình ảnh tốt đẹp như vậy không lưu giữ thì quá phí!!”

Đã thành nhân vật bị bàn luận nhưng hai người một điểm phát giác đều không có. Hạ Trạch đánh một cái ngáp thật dài, tay chống sau lưng dụi dụi khóe mắt. Quay đầu nhìn đồng hồ bên cổ tay trái.

A, đã năm giờ rồi, thật nhanh!! Cậu nhẹ nhàng đem sách đặt bên cạnh, buồn cười nhìn Lâm Húc đối diện đã chìm vào giấc mộng đẹp.

Khuôn mặt Lâm Húc hướng ra phía cửa sổ, mái tóc đen buông xuống gò má màu vàng nhạt, sống mũi cao thẳng, hàng lông mi dày vừa vặn đặt trên những gân xanh trời lên trên cánh tay, dây chuyền bạc ở cổ lấp lánh tia sáng rạng rỡ.. đại khái, nữ sinh chính là thích kiểu người như thế này đi.

Không có gì là lạ khi cậu vừa đến thư viện sẽ có rất nhiều nữ sinh tới bên này quan sát. Đôi lúc sẽ có con gái đến muốn ngồi đối diện cậu. Thi thoảng cậu sẽ nhận được tin nhắn, điện thoại, có lúc là anh em gọi uống rượu, có lúc sẽ gọi cậu đi đá bóng.

Có lúc sẽ có những người xinh đẹp đến tìm cậu, cậu ấy chắc là có bạn gái đi. Hạ Trạch nghĩ nghĩ, trong lòng cũng không rõ tư vị gì. Không vì cái gì khác, chỉ là từ nhỏ đến lớn Hạ Trạch luôn ước ao mình sẽ là người như thế, nam tử khí khái, có nhân duyên tốt, am hiểu vận động. Nhưng chính mình lại là người hoàn toàn ngược lại!!

Có điều, hôm trước Hạ Trạch cũng không hiểu chuyện gì xảy ra. Lâm Húc đặc biệt thô bạo trước mặt mình nói “tớ chiếm chỗ cho cậu” hình ảnh đó thi thoảng sẽ xuất hiện trong đầu cậu....

So với những bạn bè của cậu, mình chỉ là một con mọt sách mà thôi.

Cậu ấy tại sao lại nguyện ý cùng một người vô vị như mình cả ngày ngồi cùng một chỗ?

....

Hạ Trạch nghĩ đi nghĩ lại, ngón tay bắt tri bắt giác gần như đưa ra ngoài, chạm được mái tóc ngắn của Lâm Húc.

Ha ha, so với mình tưởng tượng còn cứng hơn, quả thực như con nhím vậy.

Hạ Trạch mò lên nghiên, trực tiếp đứng lên, hướng về phía đối phương tiến đến gần, dùng ngón tay của chính mình kẹp lấy tóc của đối phương, cẩn thận nghiên cứu tính chất.

Ai mà biết được, đang lúc này, Lâm Húc bỗng nhiên ngẩng đầu lên.

Hạ Trạch vội vã co tay lại, nhưng ngón tay của cậu bị Lâm Húc cầm chặt chẽ trong lòng bàn tay, một cảm giác nóng rực kinh người tựa như lửa thiêu, mang theo tiếng tim đập ‘bang bang’, mồ hôi ẩm ướt khiến người ta có một cảm giác rung động.

Ngoài cửa sổ chim hót không ngừng, trang sách màu trắng ngọc bị gió thổi đến ào ào lưu động.

Hạ Trạch nhìn chăm chăm hai con mắt đen nháy của Lâm Húc, nhất thời quên mất cách nói chuyện. Bởi ánh mắt kia, khát vọng đều không hề che dấu, quá mức rõ ràng!!

Ngay lúc Hạ Trạch cho rằng ánh mắt cùng ngón tay của cậu sẽ đem mình thiêu đốt, Lâm Húc đột nhiên buông tay cậu ra, ánh mắt dời đi nơi khác, khước miệng kiêu lên: “làm sao, đánh lên tớ sao?”

Nụ cười nhỏ của cậu ta theo nét mặt góc cạnh, vẻ mặt vừa rồi đã biến mất không còn bóng dáng..... ách, chẳng lẽ lúc này mình nằm mơ, rồi nhìn nhầm người?

Hạ Trạch cong cong sợi tóc của cậu: “Ha ha, chỉ là nghiên cứu tóc của cậu một chút.”

Lâm Húc: “Kết quả?”

Hạ Trạch: “Cứng đến nỗi tựa như lông nhím. Được rồi chớ ngủ, đều đã năm giờ, nên đi ăn cơm rồi.”

Lâm Húc chậm rãi xoay người: “Nhanh như vậy... Đi thôi! Buổi tối cậu định lại đến đây học tiếp sao?”

Hạ Trạch: “Tối hôm nay định về ký túc xá xem phim, chắc không đến rồi.”

Lâm Húc: “Ồh.”

Hai người đồng thời đi xuống dưới lầu, một nhóm anh em của Lâm Húc đang ngồi bên đài phun nước chờ cậu, thấy cậu xuống, cả đám hô to gọi nhỏ hướng Lâm Húc cười đùa.

Hạ Trạch lên tiếng chào hỏi bọn họ, quay sang nói với Lâm Húc: “vậy tớ đi trước, ngày mai gặp.”

“Ừm.” Lâm Húc nở nụ cười.

Nhưng ngay lúc Hạ Trạch xoay người, Lâm Húc đột nhiên đuối theo, nhẹ nhàng vỗ vai đối phương: ‘bút danh của cậu là gì?’

“A?”

“Tớ hỏi bút danh mà cậu viết tiểu thuyết ấy.”

“... Hạ Bụi.”

“Viết như thế nào?”

Hạ Trạch cũng không nghĩ nhiều, trực tiếp nắm lấy tay phải của Lâm Húc, đưa ngón trỏ ra ở trong lòng bàn tay cậu viết: “Chính là mùa hè, bụi bặm.”

Lâm Húc thoáng sửng sốt một chút, liền gật gù: “Cảm ơn.”

Anh em đã ở phía sau rống to “Nhanh lên một chút”, Lâm Húc liền xoay người chạy đi.

Hạ Trạch bắt đắc dĩ mà cười, hướng về phía căng tin đi đến.

Háo Tử một bên cười xấu xa: “Anh Húc, ngày hôm nay tâm tình không tệ nha?”

Lý Đình gật đầu: “Đúng đúng, từ nãy đến giờ cứ cười suốt!”

Tên Béo chặn ở trước mặt Lâm Húc: “Thật là ghê tởm! anh Húc tuyệt đối đang mưu đồ bí mật chuyện gì đó không hay...ha ha, là nhìn thấy cô gái đẹp nào mặc quần lót? Gái đẹp đưa thư tình? Hay là Brokeback? Được một anh chàng đẹp trai ăn đậu hũ?”

Tên Béo như tra tấn cuồng mặt đắc ý nhìn chằm chằm Lâm Húc, chờ đối phương như bình thường hướng hẳn nhào tới.

Kết quả Lâm Húc hai tay xuyên đầu, một mặt mỉm cười đi ngang qua hắn.

Một đám người nhất thời hoá đá.

Tên Béo bị thương rống to: “Này này này! Không còn chú ý đến em à!”

10. Chương 10

Buổi tối hôm đó, Lâm Húc ngay cả phim cũng không xem, trực tiếp ở trên baidu tìm kiếm “Hạ bụi”.

Nhấn vào tìm kiếm, lập tức hiện ra số lượng lớn tiểu thuyết. Xem qua một hồi, Lâm Húc chuẩn xác tìm được địa chỉ của Hạ Trạch, là địa chỉ tiểu thuyết chính thức trên Tấn Giang

Nhấn vào trang mới, Lâm Húc thực sự lấy làm kinh hãi. Cái tên này không ngờ đã viết nhiều như vậy!! tùy tiện đếm cũng có hơn 20 quyển rồi!!

Lâm Húc ấn sang mục giới thiệu bản thân, một mảnh trống không, không có ảnh đại diện, nhìn số follow, có hơn một trăm, vẫn có độc giả mà.

Lâm Húc cười khẽ, liền click vào tiểu thuyết của cậu. Đại đa số là đoạn văn về trường học, về huyện huyện, khoa học viễn tưởng là chủ yếu. Cậu đối với truyện online vẫn không có hứng thú, nhưng kỳ quái chính là cậu thực sự muốn mang truyện Lâm Húc từng cái từng cái xem hết một lần _____ làm như thế quả thực giống như dò xét nội tâm của Hạ Trạch vậy, thực sự rất thú vị rất kích thích.

Lâm Húc trước tiên mở một đoạn văn, được Hạ Trạch viết năm 2010 [ảnh bình minh], hơn mười ngàn chữ.

Nhìn bình luận đại khái có thể đoán đây chỉ là một chuyện bình thường ở trường học- nhân vật chính trong ảnh bình minh cùng một người khác gặp gỡ, quen biết, thân thiết rồi chia ly. Nhưng Lâm Húc chỉ đọc ít đoạn đầu đã bị hấp dẫn.

Ngôn ngữ hành văn của Hạ Trạch thực như ánh bình minh nhàn nhạt, sắc bén, nhẹ nhàng len lỏi vào gian phòng, bất tri bất giác đã đem căn phòng được bao phủ bởi không khí đặc biệt, ánh sáng ôn nhu, khiến người ta chút khó tin- bởi vì việc cậu mô tả từng ngõ ngách, tỉ mỉ từng li từng tí chính là cuộc sống ở đại học, thực bình thường, đôi lúc là những việc nhỏ bé, khi thì những cố sự lớn khiến độc giả cũng cảm động lây, lăn chả rơi lệ.

Cho dù là Lâm Húc, khi nhìn đến chữ ‘the end’, con mắt đều có chút ướt át.

Nhìn thoáng qua bình luận, hầu hết đều là ‘khóc chết rồi’ ‘A, tại sao lại không thể cùng nhau a!!’ ‘tác giả

quá thần kỳ, chuyện bình thường như thế sao có thể hay đến như vậy chứ!!' ‘tác giả đại nhân, đam mỹ văn của ngài lúc nào mới ra chương mới à??’

Đam mỹ văn????????

Là gì??

Lâm Húc lần thứ hai trở lại trang chủ của Hạ Trạch, xác thực có cái đam mỹ trường thiên. Cậu đi vào một chút, trước tiên là xem xét bình luận bên dưới.

[Cúc Hoa Diễm Mỹ: a a đại nhân đây là đam mỹ văn đi, tiểu công lúc nào xuất hiện??]

Chữ nhỏ màu xanh lục chính là của Tác Giả trả lời: “thật không phải, áng văn này là kiểu tranh đấu cá nhân, tình cảm chỉ là anh em, tình thân, không có tình yêu. Cho nên tôi lựa chọn đam mỹ thanh thủy, đẹp đẽ, sẽ không xuất hiện vai nữ chính [] ‘

Lâm Húc xoắn xuýt: đam mỹ là cái gì cậu vẫn không biết. Mặt khác, tiểu công là cái gì...

[123: bụi bụi bạn viết như thế, lại đặc biệt như vậy cùng với cảm giác hai người chiến đấu, tấn công nhân vật chính thực cool nha!!]

Tác Giả trả lời: cảm ơn >

Lâm Húc hắc tuyến... vậy mà có thể gọi bụi bụi...

[= =: tác giả tôi thức đêm đêm văn của ngài đều xem xong rồi! Kỳ thực văn của ngài thật là khá, chỉ là chương mới ra quá chậm ha ha..... a, tôi thực sự yêu thích ngài!! thật sự, tôi chỉ muốn thông báo tôi thực yêu thích ngài a o.O]

Tác Giả trả lời: thật vui vẻ, cảm ơn bạn! Tôi cũng yêu bạn =3=

Trán Lâm Húc lập tức tràn đầy gân xanh đập bàn đứng lên, ký túc xá vang lên một tiếng ‘âm’. Háo Tử còn đang nằm trên giường sợ hết hồn còn tưởng người quản lý đến kiểm tra, cậu gỡ tai nghe xuống gào thét: “nè anh Húc, anh kích động cái gì chứ, làm tim lão tử rơi xuống mất rồi!!”

11. Chương 11

Lâm Húc tùy tiện quảng một câu: “yên tâm ngủ đi!”

Nói xong cậu vừa ngồi xuống, ép buộc chính mình phải tỉnh táo lại.

Không có việc gì, tác giả cùng độc giả nói chuyện trả lời lẫn nhau một tí cũng là chuyện bình thường, có người nói nhân vật cậu viết tốt đối với cậu là một sự khích lệ lớn... nhưng tên kia sao phải viết rõ ràng như thế chứ!! Đệt!! Hạ Trạch nói cảm ơn thì cũng được, làm gì phải nói ‘yêu bạn’ nữa chứ, lại còn đánh ra cái vẻ mặt chết tiệt như thế!!

Lâm Húc không kìm lòng được mà tưởng tượng hình ảnh cậu nhếch nhếch khóe môi, hai mắt cong cong nhìn mình... trong nháy mắt, một luồng nhiệt trơn trượt xuống chóp mũi... đệt!! chảy máu mũi!!

Cậu phiền muộn lại vỗ một cái lên bàn ‘đùng’, nguyên khí của Háo Tử mới hồi phục lại bị dọa mềm nhũn.

Tối hôm đó, Lâm Húc thức đêm. Cậu đem trường thiên ‘đam mỹ văn’ duy nhất đọc xong. Đây là một thể loại phi thường kích động lòng người, kiểu kẻ cướp đua xe, hành động gay cấn, có chút tương tự với [Fast and Furious]. bên trong có đua xe, có cướp giết, có chiến đấu, có tình nghĩa anh em, có sinh tử ân oán, chỉ độc cái không có tình yêu. Nhưng khi hai người nhân vật chính kia chém giết lẫn nhau, ở thời khắc máu chốt nhưng hai bang vẫn hỗ trợ lẫn nhau, quan hệ phi thường đặc biệt, phi thường kích thích. Đọc đến cảnh hai người giao chiến, Lâm Húc tự đáy lòng cảm thán, vẫn rất kích động, vẫn động lòng người, đây mới thực sự là tuổi thanh xuân!!

Xem xong truyện cũng gần 2h đêm. Lâm Húc lại giống như trẻ em mới xem xong bộ phim bom tấn, trái tim đập ‘thịch thịch’ lâu lâu cũng khó chìm vào giấc ngủ. Cậu quyết định dùng sức chín trâu hai hổ đăng ký một cái nick cho độc giả, sau đó kích động chạy tới một trang cuối cùng để cmt viết cảm nhận. Khổ nỗi việc hành văn của cậu không tốt như cậu tưởng tượng, xoắn xuýt nửa ngày mới nói được một câu: “xem áng văn này thực giống như xem phim truyền hình, đọc liền một mạch, thật thoải mái.”

Sau đó cậu load mấy lần, lại nhìn thấy một nick nhỏ màu xanh xuất hiện- là ảo giác đi. nghĩ mình cũng thật thần kinh, hiện tại đã là nửa đêm, Hạ Trạch chắc chắn đã đi ngủ rồi.

A, phải là chương nào chương nấy phải trả lời lại mới xem là một độc giả yêu thích tác giả được chứ nhỉ? Bắt đầu từ ngày mai sẽ bù đắp vậy...

Đi dạo loang quanh một hồi, đột nhiên ở cuối cùng một chương nhìn thấy có một vài bình luận;

Hoa Quyển Nhi: bụi bụi không dự định viết một phần chân chính đam mỹ văn sao?? Chính là có H!

Tác Giả trả lời: thật xấu hổ, mình sẽ không viết.

Hoa Quyển Nhi: làm sao vậy làm sao vậy?

Tác Giả trả lời: chính là không hiểu vì sao lại có thể thích đồng tính...

Hoa Quyển Nhi: a a thật thương tâm... con tim pha lê của tôi tan nát! Rõ ràng văn phong bụi bụi như vậy nếu như dùng để viết đam mỹ văn sẽ thực sự cảm động nha! Thật đáng tiếc!

Socola trứng: +1

Tan nát cõi lòng: +2

A làm thần mã a làm thần mã a làm thần mã a: +10086

... ..

Con mắt Lâm Húc gần như chăm chú vào câu của Tác Giả trả lời kia

Sau Tác Giả trả lời là....

Chính là không hiểu vì sao lại thích đồng tính.

Chính là không hiểu vì sao lại thích đồng tính.

Vì sao lại thích đồng tính...

Vì sao lại thích...

Tại sao?

Tại saooooooooooooooooo hả?

Đúng vậy tại sao...

Chính mình hiện tại đang làm cái gì a a a a!!!

Lâm Húc cuối cùng cũng coi như biết cái gì là đam mỹ.

Nhưng tâm tình của cậu không có một chút nào tốt đẹp.

Tối hôm đó, cậu thực sự mất ngủ, nhìn lại chuyện này cậu cũng không hiểu ra sao!! một nam sinh bình thường, đương nhiên sẽ không nghĩ đến những chuyện như thế!!

Ai, Lâm Húc mà TM lại đang chờ mong cái gì đây!!

12. Chương 12

Ngày hôm sau, Hạ Trạch cùng Lâm Húc đều đến thư viện để học bài, dĩ nhiên cậu không thể nói ngày hôm qua đã thức trắng đêm xem các truyện của cậu. Đại khái là, cái cuối cùng khiến cậu thực sự bị đả kích đi..

Mà Hạ Trạch cũng không nói gì, dù sao trước đây cũng có nhiều người hỏi bút danh của cậu nhưng cũng chẳng đến xem. Vì thế cậu cũng chỉ nghĩ Lâm Húc chỉ tùy tiện hỏi thế mà thôi. Cậu không biết buổi tối Lâm Húc vừa về ký túc xá đã nhào vô máy tính, không chỉ đọc văn của cậu, còn hào hứng coment, còn thêm vào nhóm tám chuyện của các độc giả, sau đó lại tìm QQ Hạ Trạch, theo dõi cậu, mỗi ngày đều lướt qua trang cá nhân của cậu, quan tâm bất cứ trạng thái nào cậu đăng lên.

Cậu phát hiện Hạ Trạch ở trên này tính cách càng sinh động hoạt bát.

Cậu thích xem đủ loại điện ảnh tâm lý tội phạm.

Cậu thích những phần mới ra của phim hoạt hình thiếu niên (Attack on Titan)

Cậu thi thoảng sẽ viết ra mấy câu đặc biệt triết lý, về ý nghĩa cuộc sống, về cội nguồn của văn hóa, về tâm lý, về lòng người, về chuyện cấm kỵ...

Nhưng thi thoảng cậu sẽ viết ra những câu cũng thật sự khôi hài, tởm như (ngày hôm nay có người anh em trong ký túc xá súc miệng mà trực tiếp đem kem đánh răng chà chà lên răng, nháy mắt đó ta thực sự hoài nghi có phải có thói quen đã hai mươi năm mới thực sự quen thuộc đến thế!!) hay là (ngày hôm nay có con nhện theo dõi tôi đến tận năm tiếng, hừ, mi tưởng tôi không biết sao?!!)”

Cậu thi thoảng sẽ up lên một ít bức ảnh mèo, chó, còn ở trên internet mua sắm đồ, bên trong bao hàm một câu nho nhỏ đặc ý: (chiết khấu năm phần trăm, quả thực lời chết rồi!!).....

Nếu như nói bình thường cậu xinh đẹp, như mờ như thực. Như vậy, trong văn phong đó, trên thế giới mạng đó chính là tư tưởng của cậu, là linh hồn của cậu. Đây chính là lý do mà mỗi lần cậu vào trang cá nhân của Hạ Trạch, trong lòng đều hưng phấn không thôi. Bởi vì, cậu đã bắt đầu thâm nhập được vào nội tâm của Hạ Trạch.

...

Tháng ngày cứ như thế trôi qua, rất nhanh, tháng 7 đã đến. Tối hôm đó, hai người vẫn mặt đối mặt ở trong phòng tự học. Nhưng tâm hồn nhạy bén của Lâm Húc phát hiện hôm nay Hạ Trạch không đúng lắm. Thi thoảng cậu sẽ thất thần, cặp mắt xinh đẹp kia thực trống rỗng, đôi lông mày hơi nhíu lại...

Lâm Húc thả bài tập trên tay xuống, một tay xoay bút nhàn nhã hỏi: “tâm tình không tốt?”

Hạ Trạch sững sốt một chút, sau đó mỉm cười: “không có chuyện gì, vẫn khỏe.”

Lâm Húc không nói gì, chần chờ một lúc, cậu thuận tiện cầm điện thoại di động, lên QQ, vào trang cá nhân của Hạ Trạch.....

Lập tức cậu thấy được một dòng nhật ký..... NÔNG CẠN.. chỉ có mấy chữ ngắn ngủn ấy. Nhưng Hạ Trạch lại thấy mình nông cạn, khuyết thiếu suy nghĩ cùng kinh nghiệm. Lâm Húc nhạy bén liền vào trang Tấn Giang, mở chuyên mục sách, mở chuyên mục của Hạ Trạch. Quả nhiên, Hạ Trạch đã viết một truyện mới, là (sùng bái ma vương)

Mấy ngày nay Lâm Húc chỉ đọc những truyện cũ, vẫn không phát hiện ra Hạ Trạch đã viết truyện mới... Ặc, đã ra được một tuần rồi. Mở ra nội dung, đã có năm chương, phía dưới có 2 bình luận.

Cái thứ nhất là “lót dép hóng”.

Thứ hai chính là ba hàng phê phán “Tác giả đã 2 tháng không có chương mới, tôi tưởng có cái gì, vốn nghĩ ngài sẽ viết cái gì có tiến bộ hơn chứ, hóa ra càng viết càng kém!! hơn nữa tác giả ngài đến cùng hiểu rõ trong lòng kẻ giết người được bao nhiêu? Viết cũng quá nông cạn, quả thực chẳng khác gì học sinh tiểu học!! quên đi, cũng chẳng muốn nói nhiều, nếu không được thì dừng lại đi.’

A, có lẽ do bình luận này gây ra.

Lâm Húc yên lặng đọc vài chương, thỉnh thoảng ngược mắt nhìn lên Hạ Trạch.

Nửa giờ sau, cậu đem sách cùng điện thoại bỏ vào túi, quay sang nói với Hạ Trạch: “cùng đi tản bộ đi”

Hạ Trạch sững sốt một chút.

Hai người ngoại trừ gặp nhau ở thư viện, cùng nhau ăn vài bữa cơm còn chưa tới những nơi khác.

Cậu gật đầu: “Được.”

13. Chương 13

Buổi tối, ngọn đèn hải đăng trên cao chiếu ánh sáng vàng cam như được vẩy vào tờ giấy màu đen trên bầu trời, từng điểm từng điểm chập chờn nhấp nháy.

Hai người một trước một sau bước đi trên đường, cái bóng lúc dài lúc ngắn khi thì chia xa, khi thì tụ lại. Ngay hai bên đường có đầy rẫy những cây dành dành, mùi thơm thoang thoang của hoa thổi qua chóp mũi, khiến người ta nhìn không được mà nhắm hai mắt lại, mạnh mẽ đem hương vị hít vào trong lòng.

Có lẽ đã quá quen với không khí im lặng trong giờ tự học, hai người đều không hề nhiều lời.

Bọn họ chậm rãi đi qua sân cầu lông, qua sân cỏ, xoay một vòng cứ thế tiến vào sân tập, thi thoảng sẽ thấy những người chạy bộ chạy qua đây, rất nhanh lại thở hổn hển chạy về bóng đen phía trước.

“Chúng ta cũng chạy đi.” Lâm Húc đột nhiên nói.

“Ừm!”

Hai người đều là phái hành động, nói xong liền xoay xoay cánh tay nhanh chóng chạy đi!!

Kỳ thực đã ba năm, Hạ Trạch cho tới bây giờ cũng chưa một lần bước chân vào sân tập chạy một bước. Dưới cái nhìn của cậu, trừ khi là kỳ thi 3000 mét phải bắt buộc chạy còn không cậu tuyệt đối sẽ không buồn chán đến nỗi làm những việc thế này.

Vì thế, cậu mới phát hiện, thực ra mùa hè tới nơi này chạy bộ cũng không tệ lắm!!

Thi thoảng sẽ có làn gió nhẹ lướt qua thân thể, thật sự mát mẻ.

Đôi giày thể thao ma sát trên nền cỏ, cảm giác thân thể tựa hồ đã nhẹ nhàng đi, một bước là có thể nhảy rất cao, dễ dàng chạy đi thật xa...

Cậu theo bản năng tăng nhanh tốc độ. Phía sau Hạ Trạch, Lâm Húc mở miệng huýt sáo: “uầy, tiểu tử cậu thực không tệ nha”

“Ha ha... Cảm giác thật thoải mái!”

“Đúng vậy! tớ cũng rất thích chạy bộ. Muốn thi đấu không?”

“Thi đấu?”

“Cậu đuổi theo tớ.”

“A?”

“Tớ đã mua được bộ mới nhất của (hồ sơ tội ác)”.

“Thật sự?!”

“Hai vòng quanh sân, nếu cậu bắt được tớ, tớ sẽ đưa cho cậu.”

Hạ Trạch không hề phải nghĩ ngợi trả lời: “Được !”

Lâm Húc cong lên khoe miệng.

Ngay trong chớp mắt, Lâm Húc xoay thân thể nghiêng về phía trước, chân dùng sức ấn mạnh xuống, sức mạnh tụ lại trong người nháy mắt trào ra. Cậu quả thực như đột nhiên giảm chân ga, sau một giây trầm mặc nhất thời bạo phát. Đúng, không tới một giây, cậu gần như bay tới bên người Hạ Trạch, rất nhanh gần như vượt qua đối phương.

Ngay đến cả người văn văn nhả nhả như Hạ Trạch cũng phải thô bạo mở miệng: “mẹ nó, cậu thực sự muốn thế?”

Lâm Húc xoay người, khuôn mặt ở trong bóng tối có vẻ mơ hồ không rõ, chỉ có cặp mắt đen láy kia là rạng ngời rực rỡ: “Không muốn thì thế nào?”

14. Chương 14

Nói xong Lâm Húc liền xoay người, nhanh chân chạy về phía trước!

Mắt thấy hai người trong lúc đó khoảng cách càng ngày càng xa, Hạ Trạch vội vã tăng tốc: “cậu cũng đừng xem thường tớ, tớ sẽ bắt được cậu!”

Sau đó, những người chạy bộ xung quanh sân tập sẽ thấy được hai người ‘dở hơi’. Bọn họ đơn giản chỉ dùng vòng 50 mét để chạy tới 400 mét trong vòng tròn trên sân tập!

Hạ Trạch đem hết toàn lực đuổi Lâm Húc được nửa vòng, nhiều lần đều suýt chút nữa đuổi tới, có điều Lâm Húc lắc người một cái, cộng thêm tăng tốc độ làm hi vọng đuổi kịp của Hạ Trạch đều thất bại!

Toàn lực chạy hơn 600 mét, Hạ Trạch rốt cục không chịu được nữa.

Lâm Húc cũng chậm lại tốc độ, nhưng vẫn chạy ở trước Hạ Trạch khoảng chừng hai mét.

Nhưng như thế cũng không có cách nào mê hoặc Hạ Trạch đang mệt đến muốn chết kia!! Hạ Trạch đem hai tay chống trên đầu gối, cúi người xuống thở dốc: “A... không xong rồi, không xong rồi... cậu quả thực không phải người... thực không phải người mà.. tớ không đuổi kịp cậu!! aa, mệt chết mất!!”

Lâm Húc vẫn đứng phía trước Hạ Trạch, miệng thúc dục: ‘Hạ Trạch, dừng dừng lại một chỗ như thế!!’

“Hả?”

“Cậu đã chạy đến cực hạn rồi, chỉ cần qua mức này cậu sẽ cảm thấy cả người thư thái thoải mái rất nhiều, không giống như trước đây.”

“Cái gì?”

Lâm Húc cười khê: “Dừng hỏi, còn có nửa vòng, chạy là được rồi.”

Hạ Trạch nhìn dáng vẻ từ thích thú chuyển sang phiền muộn, cậu rống to: “Aaaaaaaaaaaaaa tớ liều mạng với cậu!!”

Nói xong, lần thứ hai nhanh chân chạy đi hướng về phía Lâm Húc mà bước tới!!

Lâm Húc bỗng nhiên xoay người tránh ra, sau đó, hai người điên cuồng chạy!!

Thở dốc đến thật muốn đòi mạng...

Hô ha... Hô ha... Hô ha...

Mỗi lần thở dốc một lần, trái tim sẽ không chịu được mà nhảy lên hai ba lần, cổ họng có chút khó chịu, cảm giác như muốn chảy máu.

Rõ ràng là thời tiết bên ngoài có chút se lạnh nhưng trong thân thể lại giống như đang thiêu đốt!! thật nóng, thật nóng, tựa hồ muốn đem lục phủ ngũ tạng đều thiêu đốt sạch sẽ.

Không biết qua bao lâu, hoặc cũng có thể chỉ qua mấy giây thôi,Hạ Trạch đột nhiên cảm giác được thân thể mình nhẹ bẫng lên.

Cậu không biết vào giờ phút này, Lâm Húc là dùng sức lực chân chính của chính mình để chạy, mà bản thân Hạ Trạch so với lúc trước cũng đã nhanh hơn rất nhiều.

Ban đêm, giữa mùa hè vang vọng lên tiếng gió thổi vi vu, tựa hồ mang theo hương vị của người trước mặt.

Mồ hôi lướt qua má, xuống cằm rồi rơi nhanh xuống mặt đất. Chỉ trong chớp mắt, cái gì là phần uất, thương tâm, nản lòng đều không còn quan trọng. Những chuyện không thể, vẫn có thể xảy ra. Hạ Trạch trong lòng chỉ có một niềm tin, phải bắt được tiểu tử này, để cho cậu biết được mình lợi hại.

Còn có hai mươi mét.

Hai người khoảng cách càng ngày càng gần.

Càng ngày càng gần.

Lâm Húc xoay đầu lại xem Hạ Trạch.

Ánh sáng màu cam chiếu lên nửa khuôn mặt của cậu, mồ hôi lướt qua gò má, môi chậm rãi nhếch lên... sau đó ngón tay của Hạ Trạch cảm giác được một thứ mềm mại..

Một sự vui sướng tràn vào trong đầu.

Cũng không cần suy nghĩ, Hạ Trạch cầm quần áo của Lâm Húc, tựa như sợ đối phương chạy mất, một tay khác nắm chặt lấy tay Lâm Húc: “A, tớ bắt được cậu, tớ đã bắt được cậu rồi!!”

Lâm Húc nhẹ giọng nói: “Ừm, cậu đã bắt được tớ.”

Lâm Húc đưa tay, nắm ngón tay đã đầy mồ hôi xoa trên mái tóc đen của cậu, nói tiếp: “Thật là lợi hại.”

Hạ Trạch lúc này mới ý thức được hành vi của chính mình quá ấu trĩ? Cậu vội vã buông quần áo của đối phương ra.

Mới vừa làm xong vận động dữ dội, cậu ngay cả nói chuyện cũng phát run: “... Thật sự đã lâu không chạy bộ. Cảm giác thật khó mà tin nổi, không nghĩ tới... Chính mình dĩ nhiên có thể chạy lâu như vậy... Cũng không nghĩ tới, chạy bộ cũng thật sự vui vẻ.”

“Ừm.”

Lâm Húc xoay đầu lại nhìn cậu.

Đèn đường mờ lung chiếu vào gương mặt của cậu, gần như mơ hồ.

“cậu có còn khó chịu khổ sở không?” Lâm Húc nói.

Hạ Trạch có chút không tìm được manh mối: “Khổ sở?”

Lâm Húc đột nhiên đưa tay, ngón tay nóng rực đặt lên vai của Hạ Trạch.

Ngay sau đó tiếng nói trầm thấp của Lâm Húc trên đỉnh đầu truyền đến: “tớ thích.”

Trái tim Hạ Trạch thịch một tiếng nhảy lên, bỗng nhiên ngẩng đầu: “A?”

“Người khác không thích tác phẩm của cậu cũng không sao, tớ yêu thích.”

Tác phẩm?

Là nói tiểu thuyết sao?

Lâm Húc xem tiểu thuyết của chính mình?

Hạ Trạch đang muốn há mồm, nhưng lời còn chưa kịp nói ra, lại nhanh chóng được nuốt vào bụng. Bởi vì Lâm Húc yên tĩnh ngưng mắt nhìn cậu. Cặp mắt kia trong bóng đêm như ngọn đèn, trầm tĩnh như vậy, cứ thế mà lóe sáng.

Hạ Trạch thật sâu cảm giác được, Lâm Húc không phải đang nhìn chăm chú vào con mắt của cậu, mà là xuyên thấu qua con mắt này, nhìn thẳng vào linh hồn của chính mình...

Nghĩ đến những việc liên quan đến tiểu thuyết, bây giờ nhanh chóng tràn vào trong đầu..

Những lúc bạn bè đều đang ngủ, cậu chỉ một mình trong căn phòng ngột ngạt mà gõ chữ qua ngày..

Là những ngày nhận được một bình luận đánh giá tiêu cực hoặc không nhận được thấy cô đơn như thế nào...

Lại vô số lần đã tự nghi ngờ, cứ thế mà trải qua vô số tháng ngày...

Cảm giác thức đêm cô đơn một mình đánh chữ.. thực sự rất khổ sở

Cảm giác không có cách nào để tìm ra cảm giác mà viết văn cũng rất khổ sở

Bỏ rất nhiều thời gian ra để viết một đoạn văn mà chẳng làm người ta yêu thích cũng thực sự khổ sở!!

Hạ Trạch cúi thấp đầu, hầu như khó có thể khống chế được cảm xúc, mũi cậu cay cay, con mắt càng ngày càng mơ hồ...

Nhưng Lâm Húc không cho cậu cơ hội trốn tránh, không cho cậu thời gian. Lâm Húc thu hồi bàn tay đặt trên vai cậu, hết sức ôn nhu mà nâng cằm Hạ Trạch, ép buộc cậu nhìn mình: “Hạ Trạch, không phải như các nhà triết học viết tác phẩm truyền qua thời gian mới được gọi là tác phẩm, cậu chỉ là một sinh viên đại học, kiến thức có hạn, tri thức có hạn, tớ thấy hiện giờ cậu viết ra được nhân vật như thế đã ngoài ý muốn của tớ, vô cùng tốt. Cậu có biết mỗi khi tớ xem văn của cậu, tớ kích động như thế nào không? Tớ cảm thấy cậu như một người vĩ đại!! Hạ Trạch, cậu không thể nào thỏa mãn hết tất cả độc giả, có người thích cậu đương nhiên cũng có người không thích cậu.... hơn nữa, không phải còn có rất nhiều người yêu thích tác phẩm của cậu không phải sao? Tớ đều thấy họ rất nhiệt tình lưu lại cho cậu đấy(khiến tớ phi thường khó chịu)”

Hạ Trạch lẩm bẩm nói: “... Nhưng, các cô ấy bây giờ cũng không thích đọc văn của tớ...”

Hạ Trạch vẫn chưa nói hết, ngón tay ấm áp của Lâm Húc gần như bưng kín miệng môi của cậu: “tớ vẫn chăm chú dõi theo cậu, từ khi tớ biết cậu viết văn, tớ vẫn luôn ở ngay cậu.”

Cơn gió mùa hạ nhẹ nhàng thổi bay góc áo hai người.

Thanh âm của Lâm Húc như mộng cảnh giữa đêm hè mịt mờ, làm cho tim người ta đập nhanh tăng tốc độ: “Hạ Trạch, tớ yêu thích những chuyện của cậu, mỗi chữ cậu, mỗi đoạn văn cậu viết, tớ đều yêu thích. Chỉ cần cậu còn viết, tớ vĩnh viễn là độc giả của cậu.”

15. Chương 15

Hạ Trạch không nhớ sau đó hai người nói cái gì, đã làm cái gì, cậu chỉ nhớ rõ, buổi tối sau khi trở về tìm cậu vẫn đập rất nhanh, rất nhanh, cho dù trở lại ký túc xá uống vài chén nước vẫn miệng khô lưỡi khô... trong đầu càng ngày càng loạn.... cậu chưa bao giờ như vậy... rất kinh ngạc, rất cảm động, rất ý nghĩa, rất kích động lại có chút mê man, lo lắng...

Vì sao lại như vậy???

Quả nhiên vừa dùng hết sức lực chạy 800 mét đem đầu óc đến hôn mê đi!

Hạ Trạch lắc lắc đầu, lại nhớ đến một vấn đề mấu chốt... nếu Lâm Húc đọc truyện của mình, vậy cậu thấy thế nào? Cậu có nhắn lại không?

Hạ Trạch quả thực không thể kiềm chế lòng hiếu kỳ của mình, nhanh chóng vào trang Tấn Giang, kiểm tra việc bình luận của truyện.

Cậu load trang thông báo, kinh ngạc phát hiện phần văn cũ tổng cộng có hai trăm bình luận mới. Rõ ràng quãng thời gian trước chỉ có một hai cái, hơn nữa đó căn bản chỉ là tin spam không có ý nghĩa. Hạ Trạch vừa định mở ra, lại vô tình liếc qua ‘bình luận mới nhất’ bên cạnh có con số.....

Trời!!

Vậy mà...

Thậm chí có 108 bình luận!!

Nhưng thật sự kỳ quái, mấy ngày trước cậu đã kiểm tra... Chỉ có 5 cái ...

Là JJ giật đi... Tuyệt đối là giật vì trước khi load nó không hiển thị đúng đúng không??

A a đây không phải là trọng điểm...

Là ai nhấn lại?

Là Lâm Húc?

Là cậu sao??

Bất tri bất giác, hô hấp lần thứ hai của Hạ Trạch trở nên gấp gáp, trái tim cũng đập càng nhanh càng nhanh lại bắt đầu nhảy lên! Cái cảm giác này, quả thực như vừa cùng Lâm Húc chạy tăng tốc 800 mét vậy.

Hạ Trạch click “mở rộng”, quả nhiên, mỗi bài đều xuất hiện hơn mười bình luận, nhiều nhất chính là đoạn văn đua xe ngày đó, thêm 50 bình luận... chắc là chương nào cũng gửi bình luận đi!?

Hạ Trạch lần thứ hai click “mở rộng”, hệ thống thoáng đình trệ một hồi, ngay sau đó là một loạt bình luận xuất hiện.

Toàn bộ đến từ một người “Alan”.

[đệt, cảnh sát này quả thực là không muốn sống!]

[soái. Nếu như mấy anh em biết có người viết cái này, tuyệt đối tranh nhau xem.]

[quá trâu bò đi! 3 giây mà trực tiếp từ 300km/h phanh đến dừng lại! mẹ nó, chỉ mới là khoảng cách của

một trận tennis!!]

[cảm giác cậu càng viết càng thuận, cảnh tượng nơi này thực sự hùng vĩ, người xem đều nhiệt huyết sôi trào!!!!]

[cậu cũng thích tốc độ cùng cảm xúc mãnh liệt? Hiện tại đã ra sáu rồi, cậu xem không?]

[muộn như vậy còn đang viết? Đi ngủ sớm một chút, thân thể càng quan trọng. PS: chờ mong chương mới nhất của cải trang xe .]

[bán manh, thật đáng yêu. Tôi là nói tác giả cậu thật đáng yêu.]

Hạ Trạch xem này những bình luận này năng lực phân tích trong nháy mắt hạ thấp, nhìn nhìn trên dưới ba lần.

Đáng yêu?

Ai?

Cậu tiếp tục nhìn xuống, ngay sau đó liền biến thành tượng gỗ...

[hạ bụi, nếu như ở trong cuộc sống hiện thực có người theo đuổi cậu như thế, cậu có đồng ý không?]

Hạ Trạch mở to mắt nhìn vài giây, mới hiểu được bình luận này nói cái gì.

Nguyên văn cậu viết có liên quan đến vài tình tiết của vai phụ, chỉ riêng cái truyện này liên quan đến ít ỏi tình, kỳ thực rất cầu huyết.. chính là nam phụ ở trong cơn tức giận cường hôn nữ phụ, tiếp theo là nữ phụ ngưỡng mộ và yêu thương nam chính...loại này.. ngách

Nhưng cái bình luận này, à.. không.. Lâm Húc tại sao lại hỏi như vậy?

Loại này theo đuổi người cầu huyết là nhằm vào nữ sinh chứ??

Chính mình là....nam sinh ...

A a quả nhiên mình cả nghĩ quá rồi!!

Lâm Húc chỉ là tùy tiện hỏi một chút mà thôi... Ha ha.

Hạ Trạch tự mình khách sáo nửa ngày, đột nhiên mới ý thức tới tới tới tới vấn đề nghiêm trọng nhất.

Chính là, trong một chương của ác chi hoa, có ghi một cảnh H của BG....

Lại nói, cậu đã từng trong một phần văn của [ác chi hoa], có ghi qua một đoạn BG H...

Nếu như kín đáo thì còn tốt, vấn đề là chương này không quá kín đáo... Đương nhiên vấn đề mình muốn biểu đạt kia cũng không rõ ràng lắm.. Thế nhưng không nghĩ tới sẽ có người quen nhìn thấy a a... A, cậu đến cùng thấy không?? Nếu như cậu thấy được làm sao bây giờ? Quá mất mặt... A a không đúng, nam sinh nên cảm thấy loại này không có gì chứ??

Đúng đúng, không có gì.

Sau khi cậu tỉnh táo lại, mở ra [ác chi hoa] quả nhiên thấy có hơn mười bình luận. Alan mỗi chương đều để lại lời bình, hoặc ngắn hoặc dài, chỉ có duy nhất một chương không có..... chính là chương có H..

Hạ Trạch thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng ngay lập tức, trong lòng cậu thật buồn bực...

Nếu Alan mỗi chương đều nhấn lại, nghĩa là cậu có đọc, nhưng cậu tại sao không nhấn ở chương này? Là cảm thấy tẻ nhạt? Hay là cảm thấy có chút.... buồn nôn đây?

Aaaaaaaaa sau tuyệt đối không viết thứ này!! không đúng, không đúng, không đúng, sao chính mình giờ lại giống như nữ sinh thẹn thùng vậy? Cậu ấy thích hay không thì liên quan gì.... nhưng cậu ấy mới cùng mình nói..... aaaaaa!!!!

Hạ Trạch phiền muộn đem chính mình tiến vào gối lăn lộn.

Mà ở một nơi khác.

Lâm Húc chân bắt chéo ngồi ở trên giường, ngay ngắn, lần thứ hai nghiêm túc đọc lên!!

Tựa hồ có chút khó có thể nhẫn nại, hầu hết cậu trượt trượt, con mắt dài nhỏ hơi hơi híp lại, mắt sáng như dòng nước hồ trong xanh nhìn chăm chú vào điện thoại.

.....

Trang chữ trong điện thoại chính là chương H [ác chi hoa]

16. Chương 16

Sáng sớm ngày thứ hai, ngay khi Lâm Húc đứng dậy, mới vừa xốc cái chăn mỏng lên gần như mắng tự mắng mình một tiếng “đệt.”

Háo Tử nhìn một chút liền biết chuyện gì, cười gian nói: “anh Húc tối qua làm gì mà mộng xuân thế? Nói cho anh em nghe một chút?” ha ha

“Cút.”

“Nè sáng sớm đừng lãnh đạm như vậy mà làm người ta đau lòng đó nha!”

Sau đó, Lâm Húc và Hạ Trạch vẫn cùng nhau đi phòng tự học. Có điều quan hệ hai người trong lúc đó đã có điểm lúng túng..

Qua hai giờ nhưng ánh mắt hai người không giao lưu quá hai lần, ngoại trừ lúc đầu mở miệng chào nhau một chút sau cũng chẳng nói chuyện với nhau câu nào. Âm thanh giữa hai người ngoại trừ tiếng lật sách sần sạt, tiếng ghé cọt két di chuyển, âm thanh ực ực khi uống nước, tiếng điều hòa ong ong thì chính là tiếng xì xào bàn tán của người khác.

nhìn như hai người đang đọc sách vô cùng chăm chú.

Có điều cả hai đều biết sẽ có lúc cả hai sẽ thất thần. Đương nhiên, việc thất thần nghiêm trọng nhất tuyệt đối là Lâm Húc.

Xem đi, cậu đang dùng bút chì ghi ghi chép chép trên giấy nháp, nhưng không bao lâu ngòi bút của cậu cùng tư duy sẽ dừng lại, sau đó ngòi bút chậm rãi di chuyển thành vòng tròn, nhẹ nhàng lướt trên mặt sách, tay trái chống cằm rồi chậm rãi ngẩng đầu.

Trong tầm mắt liền xuất hiện quyển sách của Hạ Trạch, sau đó là sách bài tập, ngón tay thon dài trắng nõn, trên trang giấy dày đặc giấy ghi chép, đồng phục màu trắng, cậu...

Bởi vì trời nắng, áo của cậu mở ba cúc trên cùng, màu da ngà ngà hạt dẻ lộ ra ngoài, ánh sáng lộng lẫy chiếu qua cổ áo hướng tới xương quai xanh rồi cái cổ thon dài,.. hầu hết.. rớt ruồi nhàn nhạt màu đen..

Khi cậu căng thẳng, hầu kết sẽ trượt trượt trên xuống sao?

Khi cậu nghiêng gáy lộ ra nốt ruồi màu đen sẽ phát sinh tiếng thở dài nhẹ nhàng sao?

Khi cậu yêu người nào đó, sẽ dùng ánh mắt mông lung thẩn thờ chăm chú nhìn đối phương sao?

Khi cậu động tình, sẽ từ từ mở ra một cái một cái cúc áo sao?

Khi cậu khát vọng, cậu sẽ dùng đôi môi đỏ sẫm để hôn đối phương sao?

Như vậy...

Được cậu ôm ấp đến cùng sẽ có xúc cảm như thế nào?

Âm thanh cậu thở dốc đến cùng sẽ có hương vị thơm mát như thế nào?

Cậu??

Khi cậu cao trào sẽ có dáng vẻ như thế nào đây?

... ..

Lúc mới vào thư viện cậu có chút mất tập trung, có điều sau một tiếng, cậu vẫn theo thói quen mà tiến vào trạng thái tập trung cao độ. thất vật vả mới ôn tập xong,

Hô.

Cậu thở phào nhẹ nhõm.

Tiếp theo vô ý ngẩng đầu...

Cậu nhìn thấy Lâm Húc thích ý nâng cằm, thẳng tắp nhìn chăm chăm đôi môi...

Con người tựa hồ so với trước đây đen kịt lấp lánh hơn, quả thực không biết cậu đang suy nghĩ gì.

Đột nhiên cậu thấy căng thẳng, Hạ Trạch không nhịn được nuốt một ngụm nước bọt, hầu kết nhẹ nhàng mà trượt trượt nhẹ nhàng.

Nhưng là, ý định tiêu trừ căng thẳng lại mang đến kết quả...

Càng khiến hô hấp của cậu đình trệ!

Bởi vì Lâm Húc không chỉ không dời đi tầm mắt, còn đột nhiên duỗi ra đầu lưỡi, theo môi dưới từng điểm từng điểm trượt ——

Rõ ràng chỉ trong chớp mắt có chút mờ ám mà thôi, nhưng Hạ Trạch cảm thấy mình đang nhìn hình ảnh trên màn hình được quay chậm lại, nhìn cái lưỡi hồng hào bên trong, trượt qua liếm cho hai mảnh môi khô khốc nhanh chóng ẩm ướt cùng đỏ thẫm ——

Loại biến hóa này thực sự khiến trong lòng Hạ Trạch trở nên căng thẳng ——

Tuy rằng cậu căn bản không muốn thừa nhận.

Tuy rằng lý trí của cậu đang không ngừng phủ nhận...

Thế nhưng vào giờ phút này Lâm Húc... Quả thực... Chết tiệt... Quá gợi cảm!

Hả?

Gợi cảm?

Cậu?

Làm sao có khả năng??

Chính là lúc đại não của Hạ Trạch đang một mảnh ngổn ngang, Lâm Húc mở miệng: “Xem xong rồi?”

Lâm Húc không quan tâm âm thanh sẽ lập tức thức tỉnh Hạ Trạch.

trong nháy mắt, Hạ Trạch vẫn không biết Lâm Húc đang nói cái gì...

Cái gì xem xong rồi, mình còn muốn nhìn lại, làm sao xem xong a?

Không đúng không đúng, cậu là đang nói ‘Sách xem xong rồi’ đi!!

Hạ Trạch vội vã nhìn sang một bên, lỗ tai có chút đỏ lên: “Gần như. cậu còn còn lại bao nhiêu?”

Lâm Húc: “Còn một chương. ài, chương này thực khó, cũng không biết nên xem từ nơi nào.”

Hạ Trạch dọn dẹp suy nghĩ của mình: “Đưa tớ xem một chút.”

Lâm Húc lập tức ân cần mà đem sách cùng đề đưa cho cậu.

Xem ra nói về việc giải quyết sự lúng túng tốt nhất là dùng đến sách.

Hạ Trạch vừa nhìn, cười: “tớ học kỳ này cũng thi, thầy dạy cậu có phải cũng họ Đặng?”

Lâm Húc: “?”

Học một học kỳ thậm chí ngay cả giáo viên họ gì cũng không biết, Hạ Trạch đột nhiên cảm thấy người thầy kia thật đáng thương...

Cậu không thể làm gì khác hơn là nói: “Chính là hình dáng giống chim cánh cụt...”

Cậu vốn còn muốn tìm càng nhiều từ ngữ miêu tả, ai biết Lâm Húc lập tức gạt đầu: “A nguyên lai cậu họ Đặng a.”

“... Bình thường cậu có đến muộn không?”

“A, không đến muộn quá.”

“Vậy thì tốt, cậu bình thường thành tích dài có 40 điểm rồi.”

“Tớ bỏ mất ba buổi học.”

“... Được rồi, tớ còn nhớ một ít trọng điểm, giúp cậu vạch ra vài ý chính. cậu xem nha, khái niệm rất quan trọng nếu như cậu muốn giải được các đề..”

Lâm Húc khom lưng đứng bên người Hạ Trạch, nghe cậu kiên nhẫn nói về trọng điểm.

Đại khái nói hơn mười phút, Hạ Trạch đem sách chuyển qua.

“Như vậy mà học, 60 điểm chỉ là việc nhỏ như con thỏ.” Hạ Trạch tự hào nói.

“đây là chuyện cơ mật, thi 80 điểm đều thừa sức. Hạ Trạch, cậu quả thực giúp tớ một đại ân...”

Hạ Trạch cong liếc mắt: “Vậy cậu nên làm sao báo đáp tớ đây?”

Ngay sau đó, bên tai của cậu liền truyền đến âm thanh ngả ngớn của Lâm Húc: “Lấy thân báo đáp được không?”

Hạ Trạch theo bản năng né tránh, nhưng lỗ tai không cách nào ức chế toả nhiệt, lại bắt đầu lan ra đến cả khuôn mặt cũng nóng đến đỏ lên.”

Trong lòng Hạ Trạch cảm thấy mắt mặt chết rồi, lập tức nói sang chuyện khác, hi vọng đối phương không phát hiện: “A đã đến giờ, đi nhanh đi.”

Chỉ tiếc mưu kế nhỏ đã bị đối phương nhìn thấu.

Lâm Húc đứng bên cạnh trờng trờng theo dõi cậu, nhấn cười nhịn không được cả bả vai đều run lên: “Ồi... mẫn cảm như thế?”

Lời này vừa nói ra, Hạ Trạch càng cảm thấy mắt mặt, cậu thẹn quá thành giận nói: “Ai mẫn cảm! Là bởi vì quá nóng... Đệt. Nhất định là điều hòa trường học vấn đề! Không chỉ không làm lạnh còn phát ra nóng! Đệt! Cười cái gì mà cười còn không phải cậu...”

Đang lúc này, đột nhiên có người rống: “A trời mưa!”

Rất nhanh, mọi người liền nghe tiếng nước mưa đánh vào cửa kính vang lên âm thanh đùng đùng.

Người bên ngoài thư viện liền như đám gà con mà chạy toán loạn, chỉ chốc lát sau, bầu không khí bên ngoài đã trở nên mơ hồ, bão táp đến.

17. Chương 17

Bão táp năm mười năm khó gặp một lần, chuyện như vậy mấy ngày trước mọi người cũng biết rồi.

Đến gần nửa đêm, sấm vang chớp giật, cuồng phong, mưa xối xả ào ào không dứt, ký túc xá như bị nước nhấn chìm. Vì thế mọi người đều rõ ràng, một khi mưa đến nửa giờ đều không có chuyện tạnh ngay. Hiện giờ là chín giờ mười phút – thư viện chín giờ rưỡi sẽ đóng cửa.

Lâm Húc: “có mang ô không?”

Hạ Trạch bắt đắc dĩ: “không, cậu có không?”

Lâm Húc lắc đầu, sau đó lấy điện thoại gọi cho mấy anh em. Cuộc thứ nhất không ai bắt máy.

Cuộc thứ hai mới vừa chuyển cuộc gọi đã nghe bên kia truyền tới tiếng gào thét: “Aaa anh Húc có ô đó không? Chúng em ướt hết cả rồi.”

Cuộc thứ ba..... một tiếng sấm nổ.

Hạ Trạch sợ tới mức cướp lấy điện thoại trên tay Lâm Húc, vút trên bàn: “nhanh tắt máy.”

Tiếng sấm qua đi, Lâm Húc cười: “cậu sợ sấm sét sao?”

Hạ Trạch: “không sợ, có điều khi có sấm sét không thể dùng máy móc có thể dẫn điện, đây là kiến thức bình thường.”

Lâm Húc không lên tiếng.

Một phút đồng hồ sau, Lâm Húc đột nhiên mang sách vở bọc kỹ một chỗ, nhìn Hạ Trạch nói: “chúng ta chạy về thôi.”

“Chạy về ký túc xá?”

“Đương nhiên. Tớ dừng ở khu D, cậu sao??”

“khu H.”

“Vừa vặn tiện đường! Chạy đi! Chứ chờ ở đây cũng vô dụng.”

“...”

“Còn lo lắng cái gì? Nam tử hán đại trượng phu mắc chút mưa tính cái gì... A, lẽ nào cậu sợ?”

Lâm Húc cứ thế mà khích bác, Hạ Trạch đem đồ vật thu dọn cẩn thận, nhanh nhẹn đứng lên, cùng cậu bước nhanh ra khỏi phòng tự học, tiến vào thang máy: “ai sợ?”

Có điều, lúc Hạ Trạch đi tới cửa thư viện vẫn có chút dừng bước. Mưa bên ngoài từng giọt từng giọt lớn rơi xuống, nổi liền không dứt, đặc biệt là trước cửa tầng ba và tầng năm dòng nước từ trên chảy xuống, giống như thác nước mà vung vãi hạ xuống, không thể nghi ngờ, nếu được nước dội đến chắc chắn sẽ được gột rửa sạch sẽ còn sạch hơn cả tắm vòi hoa sen!!

Tư duy lo-gic của Hạ Trạch theo bản năng quan sát quy luật chảy của thác nước..

Nước từ bên phải tới sao? ở giữa có vẻ nước chảy xuống ít hơn?

A a không đúng....

Lần này lại là 2 bên?

Mà Lâm Húc căn bản là không cho Hạ Trạch thời gian quan sát.

Cậu ở bên người Hạ Trạch thấp giọng nói: “Chúng ta đi so hay chạy thì tốt hơn?”

Hạ Trạch lập tức lắc đầu: “Không được, quá trơn, quá nguy hiểm!”

Lại là một trận sấm rền vang lên.

Lâm Húc thấp giọng nói: “Một, hai, ba... tiến lên!”

Hạ Trạch vội vàng nói: “Chờ đã!! Còn chưa phát hiện được quy luật! Như vậy sẽ bị những dòng chảy kia gọi đến!!”

Ai biết được tay đã bị Lâm Húc nắm được, đứng ở ngoài cửa mà kéo đi- màn mưa dày đặc bao quanh lấy hai người, chất lỏng vang lên âm thanh ầm ầm ngoài ý muốn, vang dội, ồn ã nhấn chìm những âm thanh tán thưởng của một vài nữ sinh.

Nếu đã bị kéo ra, Hạ Trạch cũng không do dự nữa, bước chân cũng dần nhanh thêm nhanh chóng chạy trốn!

Lâm Húc nhanh chóng buông tay cậu, dùng ống tay áo che màn mưa, chạy về phía trước, Hạ Trạch đi gần ngay sau cậu.

Thác nước càng ngày càng gần..

Dáng dấp kia so với việc đứng trong thư viện còn muốn lớn hơn, đặc biệt là khi có tia chớp xẹt qua, càng thấy rõ ràng dòng nước càng khó có thể tránh né!!

Lâm Húc rất nhanh đi xuyên qua thác nước, hướng về phía lầu chạy đi..

Hạ Trạch gần như không thể nhìn thấy thân ảnh đối phương, phía trước đã bị dòng nước chắn lại. Mà vận

may của Hạ Trạch thực sự rất kém, không chỉ có phía trước là dòng nước lớn, bên trái “đùng đùng ùng” cứ như sóng lớn hướng về cậu mà kéo tới!!

Trong nháy mắt, Hạ Trạch quả thực tiến cũng không được, lùi cũng không xong.

Cậu theo bản năng nhắm chặt hai mắt, dùng hai cánh tay che đầu, ở trong lòng nói thầm: lần này thảm...

18. Chương 18

Ai ngờ, trên đỉnh đầu xuất hiện một tấm chắn, cậu liền nghe được âm thanh mưa đánh vào tấm chắn vang lên tiếng âm trầm....sau đó, một người ôm chặt bờ vai của mình, dẫn cậu đi xuống lao nhanh vào màn mưa!!

Khi chạy xuống dưới lầu Hạ Trạch mới kịp phản ứng: ” cậu tại sao trở lại..?”

Lời của cậu còn chưa nói hết đã bị Lâm Húc mỉm cười đánh gãy: “nước nhiều như thế cũng không biết trốn!! cậu ngu ngốc chết!!”

Hạ Trạch vốn còn muốn nói, cậu không phải nói muốn so ai chạy nhanh hơn sao? Nhưng đột nhiên một tiếng sấm rền vang lên. Trong nháy mắt cái gì cậu cũng quên sạch, kéo áo khoác của mình cùng cậu ấy bắt đầu chạy!! Giày da thỉnh thoảng giẫm vào hồ nước lớn, nước bùn bay tung toé.

Hạt mưa bùm bùm đánh vào trên lưng, ngoại trừ tóc cùng một phần áo sơ mi, những nơi khác tất cả đều bị mưa làm ướt hết cả. Tiếng chộp xẹt qua chân trời thì thoảng như đóm lửa trong đêm đen, mang đến vẻ quái dị rồi âm âm vang dội.

Tình cảnh này, đã đem bao nhiêu trạch nam trạch nữ tiến vào ổ chần. Đã đem bao nhiêu cô gái hét ầm lên... Nhưng không biết tại sao, cho dù là Lâm Húc hay Hạ Trạch đều không sợ sệt chút nào. Không chỉ không sợ còn cảm thấy vô cùng kích thích...

Không biết là ai bật ra tiếng cười đầu tiên...cũng không biết ai tránh thoát khỏi tấm chắn, đột nhiên dang rộng hai tay, ngẩng mặt lên trời, cho nước mưa thấm ướt toàn thân.

Đương nhiên, chờ hai con chuột ướt sũng đến dưới khu H, trên người có bao nhiêu chặt vật cũng có thể tưởng tượng được.

Hai người dường như biết được ý nghĩ của đối phương liền liếc mắt nhìn nhau, tiếp theo đều chỉ vào đối phương mà cười ha hả

Hạ Trạch chỉ vào Lâm Húc: “Ahaha, nhìn cậu ướt đến biến thành gì rồi kìa!! ha ha”

Lâm Húc cười đến độ gập cả người lại: “tóc của cậu loạn đến độ phát ngốc rồi!!” ha ha

Hạ Trạch: “còn không phải cậu nói muốn chạy về sao? hắc hắc chắc sách của cậu cũng ướt hết rồi!!”

Lâm Húc: “anh đây đã có dự tính trước, không mang sách về!! sách vở của cậu em chắc chắn bị ướt đi!!”

Hạ Trạch: “ướt cũng chẳng quan trọng, cái trọng điểm là kiến thức ở trong đầu tớ rồi!!”

Lâm Húc: “vậy cậu đưa điện thoại đây”

Hạ Trạch lấy ra trượt một hồi, ở trước mặt Lâm Húc quơ quơ: “Còn rất tốt đây!”

Lâm Húc nhìn Hạ Trạch dùng mặt trên của tay sát sát nước trên điện thoại, trầm mặc vài giây, đột nhiên cười khê: “chạy trốn trong mưa gió, cảm giác thoải mái chứ?”

Hạ Trạch bây giờ còn rất kích động, thẳng thắn nói: “Đời tớ vẫn là lần đầu như vậy, rất thoải mái.”

“Thật không.”

Đột nhiên, Hạ Trạch cảm giác có chút không thích hợp.

Ánh đèn trước mắt cậu bị bóng người cao gầy của Lâm Húc ngăn lại. Cậu theo bản năng ngẩng đầu lên hỏi: “sao thế...?”

Lời cuối cùng của cậu rất nhẹ, rất nhanh theo màn mưa truyền đi rất xa.

Mà trái tim của cậu đột nhiên căng thẳng, bắt đầu không chịu đựng được mà đập mạnh lên...

Vào giờ phút này, tay trái Lâm Húc đột nhiên chống vào vách tường sau lưng cậu, đứng ngược lại với nguồn ánh sáng nhàn nhạt đằng sau, dùng cặp mắt không thể nhìn ra tâm tình mà nhìn chằm chằm cậu...

Quả thực là không đúng lúc, Hạ Trạch đột nhiên nhớ tới tin cậu nhắn lại...[hạ bụi, nếu như ở trong hiện thực có người theo đuổi cậu như thế, cậu có đồng ý không?] Cậu không chỉ nhớ tới lời nhắn đó, trong nháy mắt đây lại là thời điểm càng không hợp, Hạ Trạch nhớ tới tình tiết của tiểu thuyết mình viết.

Trong tiểu thuyết, nam nữ vai phụ vào một đêm muộn như thế, cũng trong mưa gió rồi chạy trốn, cuối cùng chật vật dừng lại một tầng lầu như thế.....sau đó, bọn họ làm cái gì?

Cái ô trong tay nữ vai phụ bị gió quất đi...

Vai nam phụ đem vai nữ phụ bức đến góc tường...

Sau đó?

Sau đó!!

Cũng may Lâm Húc đem ánh sáng chặn lại rồi...như thế cậu sẽ không phải nhìn thấy ánh mắt mình trở nên đỏ rực...

Cậu không thấy Lâm Húc đưa tay ra lúc nào, ngón tay chậm rãi chạm vào đầu tóc ẩm ướt, ôn nhu vuốt ve, sau đó trượt xuống gò má, ngón tay mang theo ẩm ướt và lạnh lẽo.

Hiện giờ, tất cả dường tư đều trở nên chậm chậm..

Hạ Trạch đầu óc cũng từ từ trở nên trống rỗng...

Không nghe thấy tiếng sấm, cũng không nghe thấy tiếng mưa rơi...

Tất cả các giác quan đều tập trung vào trên ngón tay của Lâm Húc...

Mà hiện tại, ngón tay nóng rực từ từ chuyển xuống dưới môi của Hạ Trạch....

Cho dù không thấy rõ, cậu cũng có thể cảm nhận được con mắt của Lâm Húc, nhất định là thật sâu nhìn chăm chăm môi mình!

Muốn...

Muốn hôn môi sao?

Bị Lâm Húc hôn môi, sẽ có cảm giác như thế nào đây?

Nụ hôn của cậu, có phải là như con người của cậu — đẹp trai? Nhiệt tình? Điên cuồng?

Nếu như là như vậy, cảm giác... Nhất định không tệ nhỉ?

A a không đúng không đúng!!

Bây giờ là hiện thực, không phải tiểu thuyết!

Hơn nữa mình là nam nhân, cậu cũng là nam nhân!!

Tuyệt đối là mình cả nghĩ quá rồi.. nhất định thế!!

Hạ Trạch dùng sức xô đẩy cậu rồi nhú chặt lông mày, trong phút chốc đã thức tỉnh Lâm Húc, ánh mắt vừa rồi còn si mê và nóng cháy nhanh chóng trở nên lạnh lẽo.

Cậu nhẹ nhàng thở dài một hơi. Có điều tiếng thở dài quá nhanh, quá nhẹ lập tức lẫn vào mưa gió, biến mất không tung tích. Cậu có chút chật vật buông đôi phương ra, trào phúng cười nói: “Làm sao? Cậu cho rằng tớ sẽ hôn cậu?”

Hạ Trạch sững sốt một giây, sau đó lấy chân hươg đầu gối của cậu mà đá đến: “cậu thần kinh hả, khôn nạn!”

Nói xong cũng không nhìn Lâm Húc bưng đầu gối oa oa đáng thương, không quay đầu lại mà đi vào ký túc xá.

Chỉ chừa mình Lâm Húc đang bất đắc dĩ đứng ở ngoài cửa nhìn chăm chú bóng lưng của cậu.

Nụ cười dần dần trở nên nhạt, cho đến khi biến mất không thấy hình bóng.

19. Chương 19

Từ khi về đến phòng, Hạ Trạch vẫn cảm thấy đau đầu chóng mặt.

Không còn cách nào khác..

Ngay khi cậu nhắm mắt lại thì lập tức cậu sẽ nhớ đến thời điểm hai người chạy trốn, lúc ngón tay của cậu ấy để trên vai, bóng người cao gầy đứng trước mặt, còn có....

Hạ Trạch vô thức lấy ngón tay sa sát môi dưới, hầu kết trượt trượt... cậu lập tức đứng thẳng lên, lắc lắc đầu.

A, mình rốt cuộc đang làm cái gì?

Lâm Húc chỉ là đang đùa mình thôi!!

Không...

Không đúng.

Hạ Trạch bỗng nhiên nhớ tới ánh mắt nóng rực của cậu, nhớ tới việc cậu nhìn chăm chăm môi mà liếm bờ môi một cách mờ ám, nhớ tới việc cậu dán vào lỗ tai của mình thổi nhiệt.. nhớ tới cậu nói những lời ám muội trên mạng.. bình thường bạn thân sẽ làm như thế sao?

Lẽ nào, vừa nãy cậu ấy thật sự muốn hôn mình?

Cậu ấy muốn mô phỏng tiểu thuyết của mình, muốn theo đuổi mình sao? Bởi vì, cậu ấy thích mình?..... thích???

Hạ Trạch bị suy đoán của chính mình dọa sợ.

Vừa vặn ngoài cửa sổ truyền đến một tiếng sấm nổ.

Cậu trực tiếp đem mặt mình vùi vào bên trong gối... Lỗ tai bị lộ ra hoàn toàn hoàn toàn ửng đỏ...

Mà một mặt khác, sấm nổ ngoài sảnh làm Háo Tử sợ đến tóc gáy dựng thẳng đứng.

Cậu quăng cây dù chạy nhanh vào phòng, khóa cửa xong mới an tâm mà thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng ngay lập tức, cậu sợ đến gào thét lên: “Này anh Húc, anh đừng có dọa người được không.. sao không bật đèn!!!”

Lâm Húc cũng không ngẩng đầu lên: “Đã quên.”

Háo Tử mở đèn, vút cho Lâm Húc một cái khăn mặt: “lau người một chút đi, sao nhìn anh còn thảm hơn em thế?”

“Không có ô.”

Háo Tử quay đầu quan sát cậu vài giây, cười: “Oh, cho tới bây giờ chưa từng nhìn thấy dáng vẻ này, anh

Húc, có phải bị đả kích không? Thất tình??"

Lâm Húc: “Chưa bắt đầu, lấy đâu ra thất tình?”

Háo Tử một bên lau người vừa nói: “A, chẳng lẽ thực sự là không quản được người nam sinh kia?”

Lâm Húc không lên tiếng.

Háo Tử tự nhiên nói: “Nè nếu như là cậu, xác thực rất khó nha. Dù sao vừa nhìn liền tên kia liền biết cậu ấy là thằng ...”

“Ừm, cậu ấy là thằng.”

“Ahaha... anh Húc, một người thẳng nam như anh sao lại bị thẳng nam bẻ cong vậy?”

Lâm Húc không để ý tới cậu ta, Háo Tử lập tức thu hồi khuôn mặt tươi cười: “cậu ta có biết anh yêu thích cậu ta không?”

Lâm Húc lạnh nhạt nói: “Cậu ta cảm thấy anh đang đùa cậu ta? ... Không đúng, cậu ấy còn không đến mức thô lỗ vô cảm như thế, hiện chờ chắc cũng biết được đại khái.”

“Cậu ta từ chối anh?”

“Gần như thế.”

Lâm Húc nhớ tới hành động và ánh mắt của Hạ Trạch, cậu thoáng cau mày.

“Kỳ thực, như vậy cũng rất tốt, sau đó anh chỉ cần nỗ lực làm bạn với cậu ấy.”

“Không được.”

Háo Tử: “?”

“Anh không có cách nào nghĩ mỗi ngày luôn nhìn cậu mà không hề làm gì.”

Tư tưởng luôn đen tối của Háo Tử khi nghe cậu nói những lời này mà bắt đầu tượng tượng, máu mũi suýt phun trào ra ngoài!!

Lâm Húc lại không chú ý, chỉ lạnh nhạt nói: “Anh không chịu được, anh nghĩ anh cần một thời gian để suy nghĩ tốt lại chuyện này.”

Mắt Háo Tử đột nhiên sáng ngời: “Này không phải đúng lúc sao?! anh xem, giai đoạn cuối cùng của kỳ thi cuối kỳ gần tới, thời hạn một tuần! Này đây không phải là cơ hội sao?!”

Đúng vậy.

Đây không phải là cơ hội sao?

Lâm Húc, mày nên tĩnh tâm một chút.

20. Chương 20

Ngày mùng 3 tháng 7, từ rất sớm Hạ Trạch đã đi tới thư viện. nhưng đến giữa trưa Lâm Húc vẫn không đến.

Ồ trên lớp sao? Hay còn có thi cử?

Không đúng, cậu rõ ràng nói với mình, buổi chiều ngày mùng 4 tháng 7 mới bắt đầu thi mà.

Hay còn chưa tỉnh ngủ?chắc buổi chiều cậu sẽ tới, cậu còn đặt vài quyển sách ở bên này. Ai ngờ mới giữa trưa, một em gái đến thu dọn sách cho Lâm Húc. Hạ Trạch sững sốt một chút, hỏi: “đây là?”

Em gái ngoan ngoãn nói: “anh Húc nhờ em đến lấy về.”

Hạ Trạch: “Cậu ấy ngày hôm nay không đến đây để tự học?”

Em gái: “Ừm... Học kỳ này cậu ấy sẽ không tới đây. Dù sao ngày mai sẽ bắt đầu tập trung thi thử cuối kỳ, sớm một chút giao lưu với nhau cũng tốt.

“Như vậy ... Cậu ấy hôm nay có chuyện gì không?”

Em gái: “Cũng không có gì, đại khái ở ký túc xá tự học, ha ha.”

Em gái thu xong cùng với mấy nữ sinh khác đi ra ngoài. Hạ Trạch nhìn phía đối diện không còn quyển sách nào, trong lòng đột nhiên trống rỗng. Cái gì..

Cậu ấy không phải trước đây nói ở ký túc xá không yên tĩnh, khó có thể tập trung học sao? Cho dù là gần thi đi nữa, môn cậu cần học cũng đâu có nhiều... thi cử với việc đi thư viện thì ảnh hưởng gì nhau chứ!! Hơn nữa, cậu trước đây không phải đã nói muốn ở thư viện phần đầu đến thời khắc cuối cùng sao?! Bây giờ chưa nói một tiếng đã không đến nữa!! Không lẽ cậu chán ghét mình?

Không được, nhất định phải hỏi cho rõ ràng!!

Hạ Trạch lập tức lấy điện thoại di động ra, muốn hỏi cậu sao hôm nay không tới.. nhưng hiện tại cậu mới ý thức được cậu căn bản không biết số điện thoại của Lâm Húc. Hết cách, bình thường hai người đều đến thư viện là có thể gặp mặt.. Đột, sao lúc này không tới hỏi nữ sinh kia!! Thật dằn muốn chết!!

Có điều....

Mình cũng thật là, giờ thì tất cả đã rõ ràng. Tối hôm qua còn tưởng đối phương yêu thích mình.. vì thế mà bản thân còn mất ngủ vài giờ.

Kết quả ngày hôm nay, đối phương nói cũng không nói một tiếng, liền như thế bỏ chạy?

...

Không.

Hạ Trạch đột nhiên tự giễu mà nở nụ cười.

Kỳ thực mình với cậu cũng đến đây ngồi học rồi ngẫu nhiên trở thành bạn mà thôi.. À, bạn? Sợ ngay cả bạn cũng không phải. Chưa từng cùng cậu ăn cơm, ngày hôm qua mới biết cậu ở ký túc xá nào, lâu như thế, đến điện thoại đối phương cũng không biết.

Mình với cậu ấy chỉ gặp nhau ở thư viện, cùng tự học với nhau, cùng ngồi một vị trí... xưa nay cũng chưa từng nói với đối phương.

Vì lẽ đó, từ nay về sau hai người không hề liên hệ, cũng không có quan hệ gì?

...

Hạ Trạch lắc lắc đầu, tìm kiếm sách trong túi, đột nhiên nhìn thấy một quyển sách mới. Là sách Lâm Húc hôm ấy đưa cho cậu (hồ sơ tội ác)

Nhẹ nhàng đưa nó đặt ở trên bàn sách, mở ra, chậm rãi, từng từ từng từ.

Ngửi mùi thơm của sách.

Tầm nhìn cũng không cách nào khống chế được mà trở nên mơ hồ.

Hạ Trạch đem mình sợ hết hồn.

Mình rốt cuộc làm sao vậy?

Trước đây đều không có phát hiện mình lại là người tiêu cực như thế, sẽ bị ảnh hưởng như thế!!

Cậu nhất định là đột nhiên có việc, cho nên mới không thể đến ngồi học với mình;

Cậu chỉ là quá bận, nên nhất thời mới quên nói với mình một tiếng.

Cậu chỉ là không có chú ý, mình đã quen thuộc cùng ngồi với cậu, không có cậu sẽ không tập trung được tinh thần.....

Cậu chỉ là không biết... Loại chuyện nhỏ này cũng có thể đả kích mình thành như vậy. Ha ha...

Hạ Trạch che con mắt của chính mình, khước miệng khều lên..

Nhưng sau một khắc, lông mày của cậu gần như nhăn lại, một giọt nước mắt tĩnh lặng từ khe hở trượt xuống, rơi vào tờ giấy màu vàng sẫm, trong nháy mắt nhuộm dần ra.

21. Chương 21

Hạ Trạch nghĩ không sai, cho dù là thi cử đi chăng nữa thì Lâm Húc vẫn rất nhàn rỗi. Cậu căn bản chỉ mỗi ngày thi một môn mà chỉ còn hai môn nữa là kết thúc kỳ thi dài. Nhưng Hạ Trạch lại học hai ngành, tổng cộng thi mười lăm môn, lịch thi của cậu dày đặc, đôi lúc một ngày cũng đến bốn môn.

Lại nói đến Lâm Húc, cuộc sống của cậu cũng không có gì thay đổi, lúc ăn cơm thì đi ăn cơm, lúc đá bóng thì đi đá bóng, lúc thi cử thì đi thi cử, cho nên thời gian dành cho việc đi thư viện đã biến cậu thành kẻ quá rảnh rỗi.

Cậu đột nhiên không đến thư viện, trong lòng lại có thể yên tĩnh được sao? Đương nhiên không thể!! Trên thực tế, trong lòng cậu phi thường nôn nóng. Chỉ cần yên tĩnh lại, sẽ phi thường phi thường nôn nóng.

Thời điểm cậu đọc sách, cậu lại nghĩ Hạ Trạch đang đọc sách gì?

Lúc ăn cơm cậu sẽ nghĩ không ai nhắc nhở Hạ Trạch ăn cơm đúng bữa sao?

Lúc làm bài cậu sẽ nghĩ, nếu như Hạ Trạch làm những đề này có thể cảm thấy đơn giản hay không?

Không hiểu sao, cậu cứ nghĩ Hạ Trạch thi cử thế nào? Hạ Trạch có lo lắng cho mình không?

Hạ Trạch sẽ nhớ mình sao?

Thông thường nếu Lâm Húc nôn nóng cậu sẽ đi đá bóng để cho bản thân tỉnh táo lại. Vì lẽ đó, thời gian này từ sáng tới tối cậu sẽ đi đá bóng. Cho dù anh em đều điên cuồng học tập không ai đi theo mình cậu cũng tự mình đi. Một khi đá, cậu sẽ đá liên tục vài giờ, mãi đến khi cả người không còn sức lực mới chịu dừng lại.

Cứ như vậy mà qua ba ngày. Tối hôm ấy, như thường Lâm Húc vẫn đang đá bóng, đánh đầu hơn một nghìn cái, đá vô số lần, lúc mệt mỏi cậu ngồi trên sân cỏ, ôm lan can nghỉ ngơi. Có lẽ do quá mệt, bất tri bất giác cậu đã thiếp đi.

...

Rõ ràng đã là đêm đen, nhưng bầu trời lại dần dần biến thành màu xanh da trời.

Từng giọt từng giọt mưa phùn từ giữa bầu trời đáp xuống.

Mưa thấm ướt người làm cho cậu cảm giác hơi lạnh lẽo, trong lúc mơ hồ hình như có một bóng người đứng bên cạnh vì cậu chắn đi những giọt mưa.

Ngẩng đầu nhìn lên, cậu liền nhìn thấy Hạ Trạch còn đang cầm một cái ô màu đen.

“Làm sao nằm ở chỗ này?” Hạ Trạch hỏi.

“Đá bóng.”

“Trời mưa.” Cậu ấy yên tĩnh nói.

Sau đó chậm rãi ngồi xõm xuống, nhìn thẳng vào ánh mắt của Lâm Húc.

Rõ ràng khoảng cách hai người trong lúc ấy gần như vậy, nhưng lại không thấy rõ mặt mũi của đối phương.

Ngoại trừ tình cảm trong lòng từng chút từng chút dâng lên không ngớt, quá mức mãnh liệt, mãnh liệt đến khiến người ta bỏ đi hết thấy lý trí. Mãnh liệt đến làm người ta nghẹt thở..

Không khí đang trầm mặc, sau đó miệng của Hạ Trạch khẽ nhúc nhích: “tại sao không đến thư viện?”

Cậu rất muốn nói chuyện, nhưng không biết tại sao lại không thể phát ra được âm thanh.

Đột nhiên, một trận gió thổi tới, ô trong tay Hạ Trạch bị gió cuốn đi rất xa.

Lâm Húc nhìn qua hướng ô mà nói: “ô mất rồi.”

Không ngờ sau một khắc, Hạ Trạch đột nhiên nâng lên gò má của cậu, sau đó, trên môi truyền đến cảm giác hơi lạnh lẽo nhưng lại dị thường nhu hòa.

...

Lâm Húc bỗng nhiên thức tỉnh.

Ngắn người vài giây, cậu mới phát hiện vừa rồi chỉ là giấc mộng.

Sở dĩ cậu cảm giác được mưa phùn cũng bởi vì, hiện tại xác thực trời đang mưa.

Thở dài một cái, cậu cảm thấy ngực cậu còn đang điên cuồng nhảy lên...

Vẫn nên trở về đi thôi.

Mấy phút sau, Lâm Húc đột nhiên ôm quả bóng đứng dưới cổng thư viện, cậu ngẩng đầu nhìn lên tầng năm. Giờ chưa tới 9h, cậu ấy có lẽ đang ngồi ở đó.. một loại khát vọng mãnh liệt lần thứ hai tràn vào trong lòng, cậu dường như không tìm thấy lòng nổi bước chân của mình.

Nhưng vào lúc này, bờ vai của cậu bị người vỗ một cái: “Hê, anh Húc, sao anh một mình đi đá bóng?”

Lâm Húc xoay đầu lại nhìn, là tên Béó.”Ừm. Ôn tập thể nào?”

“cũng không tốt lắm, anh Húc đêm nay chỉ em vài chỗ, chúng ta mau về KTX đi!!”

“... ừm..”

Suýt chút nữa, liền không nhận được rồi.

...

Lúc này, Hạ Trạch ở tầng năm chậm rãi xoay người, nhìn ra ngoài cửa sổ.

A, đều đã trễ thế này a.

Quả nhiên, ngày hôm nay cậu ấy cũng không đến sao?

Ai, lại để không chỗ ngồi của cậu ấy rồi.

22. Chương 22

Ngày mùng 7 tháng 7.

Thứ năm, Lâm Húc không đi thư viện, buổi sáng cậu có môn phải thi. Cùng anh em đến khu ba, cậu cầm giấy dự thi với thẻ sinh viên đứng trước cửa phòng học chuẩn bị vào.

Nhìn xung quanh, hôm nay mọi người thi có vẻ nhiều.. một đám người như thủy triều mà tràn vào, miệng nói líu riu không ngừng.

Nam kính mắt đột nhiên xoay người lại, chỉ vào đề trong tập sách: “anh Húc, cái bài này chọn cái gì?”

Lâm Húc nhìn một chút: “D.”

“Trời đất, đề em mua có vấn đề rồi!! hình như đáp án sai nha!!”

“Hội học sinh bên kia gặp chút việc, nhưng cũng không sao, chỉ có vài câu mà thôi”

“Anh Húc, anh đã nhớ hết các công thức chưa?”

“Gần như hết”

“Làm sao đây, em không thể nhớ hết được..”

“Đừng vội, ghi lên tay là được chứ gì!!”

“Ha ha, chính là em đã viết rồi... chỉ sợ ngồi ở bàn trên cùng không có cách nào xem..ha ha”

Lâm Húc ngáp một cái, nhìn nhìn hàng người phía trước..

Đột, là ai đang kiểm tra ở trong vậy? Gì mà chậm như thế? Chẳng lẽ đi thi thay bị bắt được?

Cậu đưa hai tay ra sau đầu, hờ hững nhìn những người đi đường.

Có người như đã dự liệu trước đề, cười hì hì.

Có người thì hai mắt thâm quầng, rõ ràng tối qua thức đêm.

Có người đến bây giờ vẫn không quên nhìn nhìn mấy em gái mặc váy ngắn mị mị cười đến hăng say, có người đang chờ giám thị mà thích thú nói chuyện phiếm, có người mang giày cao gót đập trên sàn nhà vang ra âm thanh cộc cộc rất lớn...

Nhưng lúc này, cậu đột nhiên thấy một người cách xa cậu chừng 20m, cao khoảng một mét bảy lăm, vóc người thon dài cùng với đồng phục gọn gàng sạch sẽ, bả vai mang một cái túi màu đen, bên trên mái tóc màu đen có vàng sáng màu vàng nhạt..

Là cậu.

Tuyệt đối là cậu.

Đầu ngón tay trong túi quần của Lâm Húc đột nhiên nắm chặt. Nghĩ có thể nhìn thấy cậu vào phòng thi cũng tốt rồi... nhưng như có cảm ứng tâm linh, Hạ Trạch đột nhiên quay đầu lại..

Cách nhau 20m, cách nhau nhiều người như thế, nhưng tầm mắt hai người vẫn có thể chạm vào nhau!!

Lâm Húc nghĩ rằng mình nên thu tầm mắt lại, nhưng vô luận thế nào cậu cũng không làm nổi... chỉ trong nháy mắt, mọi người xung quanh đều không tồn tại, trong đôi mắt của cậu, chỉ có hình ảnh một người. Đó là Hạ Trạch!!

Bây giờ đáng lẽ Hạ Trạch nên vào phòng thi.. nhưng cậu lại rời đoàn người, trước ánh mắt kinh ngạc của mọi người bước nhanh về phía Lâm Húc.

Mắt nhìn thấy khoảng cách hai người ngày càng gần... đến khi thấy cậu đứng ngay bên cạnh, nhìn thẳng vào mình, mỉm cười nói: “xa quá không thấy rõ, còn sợ sẽ nhìn lầm chứ, quả nhiên là cậu.. đã lâu không gặp!!”

Lâm Húc ngẩn người, nói: “Cũng mới năm ngày mà thôi.”

Hạ Trạch hơi ngượng ngùng mà gỡ gỡ tóc: “Thật sao? Ha ha... Làm sao cảm giác đều như nửa tháng. Cậu gần đây rất bận sao?”

Tầm mắt Lâm Húc có chút ngại mà tránh né ánh mắt của cậu: “Ừm. Phải giúp anh em ôn tập các loại...”

Hạ Trạch: “Là như vậy à...”

Đúng lúc này, giám thị hướng phía Hạ Trạch mà la lên: “vị bạn học kia có muốn thi nữa không, không vào là không được thi nữa đâu!!”

Hạ Trạch vội vã nói với cậu: “Xin lỗi thầy, em tới ngay!”

Nói xong xoay đầu lại xem Lâm Húc: ” Lúc thi xong cậu có rảnh không?”

Lâm Húc: “?”

Hạ Trạch buông lông mi, thoáng nhìn lại lông mày nhưng vẫn không né tránh tầm mắt Lâm Húc: “Buổi trưa... Có thể cùng nhau ăn cơm không?”

“... Có thể.”

“Quá tốt rồi.” Lâm Húc định quay đầu thì tay bị cậu giữ lại, “Tớ vào, thi tốt nha.. lát gặp!”

Nói xong, Hạ Trạch gần như xoay người đi vào đoàn người, ly khai tầm mắt Lâm Húc.

Mà Lâm Húc lúc này lại đột nhiên đưa tay, che kín trái tim đang đập bang bang của mình....

Trời ạ...

Chính mình quả nhiên không có thuốc nào cứu được sao?

Chỉ nói là mấy câu nói mà thôi...

Nơi này, làm sao lại biến thành như vậy?

Nhưng mà may mắn, được gặp lại Hạ Trạch.

Môn thi này, cũng thực khó, nhưng Lâm Húc như được có được sức mạnh từ Hạ Trạch, làm từ đầu đến cuối đều rất thuận lợi. Còn khoảng 20p nữa sẽ hết giờ, Lâm Húc dưới con mắt oán giận của mọi người mà ung dung nộp bài thi mà đi ra cửa..

Mới vừa bước ra cửa phòng, cậu liền nghe được âm thanh mềm mại vang lên “Nhanh như vậy”.

Vừa quay đầu, liền nhìn thấy Hạ Trạch đang đứng dựa ở bên hành lang mà chơi điện thoại, không khỏi kinh ngạc: “cậu làm gì trâu bò như thế, ra bao giờ thế hả??”

Hạ Trạch: “chỉ nhanh hơn cậu năm phút đồng hồ mà thôi. Đi thôi.”

Lâm Húc cười: “Ừm.”

23. Chương 23

Bữa cơm trưa này là bữa cơm ngon nhất trong cuộc sống đại học từ trước cho tới nay của Lâm Húc. Đương nhiên hẳn cũng có nguyên nhân.

Hai người vừa mới vén rèm lên đi vào trong ngôi, bác gái ở căng tin vẫn chưa mở cửa sổ, tầng tầng mùi thơm từ đồ ăn thoang thoảng bay tới, cứ lớp lớp đồ ăn được mang lên, bất kể là thịt nước hay rau xào đều đầy đủ hết. Có điều hai người đã là sinh viên năm ba, cơm căng tin dù có phong phú thế nào thì ít nhất mỗi món cũng ăn đến mười lần. Nếu như bình thường cậu cũng sẽ không phấn khởi như thế.

Muốn hỏi nguyên nhân chính ư? Còn phải nói!!

Nói hơi buồn nôn một tí thì: cùng đối phương ăn cơm thì bất luận món gì ăn cũng ngon.

Điểm tâm của Hạ Trạch luôn là thịt, cà chua trứng với một quả trứng mà Lâm Húc lại là thịt bò với một phần mì.

Hạ Trạch nhìn Lâm Húc từng ngụm từng ngụm ăn đến vui vẻ, cười nói: “Thơm ngon như vậy?”

Lâm Húc nói: “ừm, ngày hôm nay bác gái bỏ thêm cho tớ thật nhiều thịt bò, ăn ngon! Muốn ăn một chút không?”

Hạ Trạch cũng không nhăn nhó: “Được.”

Nói xong cũng duỗi tay đem đũa gắp ít thịt bò trong bát Lâm Húc, bỏ vào trong miệng nhai: “đúng nha, nhưng nếu bỏ thêm ít da gà sẽ ăn ngon hơn.”

“Cậu thích ăn da gà?”

“Đúng!”

“Cậu cũng thích ăn trứng gà?” Lâm Húc liếc nhìn canh cà chua trứng gà cùng một cái trứng.

“Ừ, cho là thế đi, nhưng tớ vẫn không thích ăn lòng đỏ trứng lắm.”

Lâm Húc kinh ngạc: “Tớ thích ăn lòng đỏ trứng không ăn lòng trắng trứng.”

Hạ Trạch: “A? Vừa vặn ngược lại?”

Lâm Húc: “Cậu ăn bánh bao có phải chỉ thích ăn nhân hay không??”

Hạ Trạch cười: “Làm sao cậu biết?”

Lâm Húc: “Cậu cũng thích ăn thịt mỡ?”

Hạ Trạch gật đầu: “Yêu thích! Cậu thích không?”

Lâm Húc lắc đầu: “Tớ không ăn thịt mỡ. cậu rất thích ăn đồ ngọt?”

Hạ Trạch gật đầu: “Đúng đấy.”

Lâm Húc: “Cậu cũng không phải không uống sữa tươi, thích ăn bơ thế nhưng không thích ăn bánh gatô, sau đó ăn bát cháo nếu như ăn không được, sẽ bỏ thêm ít đường trắng đấy chứ?”

Hạ Trạch kinh ngạc gật đầu: “Làm sao cậu biết?!”

Lâm Húc “Phốc” nở nụ cười một tiếng: “Bởi vì cậu với em của tớ giống nhau như đúc luôn!! cậu khi còn bé vẫn dẫn vật nhà của chúng tớ đến thăm!!”

Hạ Trạch hắc hắc cười: “Kỳ thực tớ cũng đem mẹ tớ dẫn vật đến thăm.”

Lâm Húc: “cậu sau này có thể cùng với tớ ăn cơm.”

Hạ Trạch không phản ứng lại: “Hả?”

Lâm Húc: “tớ với cậu vừa vặn yêu thích ngược hẳn nhau, vì thế sau này cậu sẽ ăn lòng trắng, tớ ăn lòng đỏ, tớ ăn da, cậu ăn nhân, cậu ăn bơ, tớ ăn bánh ga tô..... đây không phải rất tốt sao?”

Hạ Trạch vừa nghe cậu nói những câu nói này, lập tức gần như ngây ngẩn cả người, lỗ tai cũng nhanh chóng đỏ lên.

Lâm Húc sẽ không biết, cậu nói những câu nói này, đến cùng có bao nhiêu ám muội.

Ý tứ của những lời này là, sau đó, hai người cũng có thể cùng nhau ăn cơm sao?

Hơn nữa, không chỉ là cùng nhau ăn cơm...

Còn có thể chia sẻ đồ ăn của nhau sao?

Bạn bè bình thường sẽ làm như vậy sao?!

Lâm Húc đương nhiên không biết Hạ Trạch nghĩ đến nơi xa xôi tí mù rồi, hỏi: “Tại sao không nói chuyện?”

Hạ Trạch nhẹ giọng hỏi: “Như vậy, sau đó, cùng nhau ăn cơm?”

Lâm Húc cười: “Đó là đương nhiên.”

“Được.” Hạ Trạch đột nhiên nhớ tới ngày hôm nay, không, là nhiều ngày trước nữa, “Sau đó, chúng ta vẫn còn tự học chung với nhau sao??”

Lâm Húc giương mắt xem Hạ Trạch.

Hạ Trạch tựa hồ có hơi ngưng ngừng, liền cúi đầu, ánh sáng từng lớp bao phủ trên người cậu, gương mặt đỏ bừng của cậu hòa với ánh mặt trời làm cho người ta sinh ra ảo giác. Trong giây phút đó, Lâm Húc cũng không biết mình rốt cục do dự cái gì, xoắn xuýt cái gì!!

Cậu là thẳng cũng tốt.

Cậu đối với mình không có cảm tình ở phương diện kia cũng tốt.

Nhất định vĩnh viễn phải nhẫn nại tình cảm trong lòng, cũng tốt.

Có điều, chỉ cần cùng nhau, cũng rất hài lòng, rất hạnh phúc rất hạnh phúc không phải sao?

Nghĩ nhiều như thế làm cái gì!

Lâm Húc ngưng mắt nhìn cậu, nhẹ giọng nở nụ cười: “Đương nhiên là có. Đêm nay, chúng ta cùng đi thư viện đi.”

24. Chương 24

Hạ Trạch không hỏi Lâm Húc tại sao đột nhiên không đến thư viện.

Lâm Húc cũng không chủ động giải thích nguyên nhân.

Có điều, quan hệ của hai người so với lúc trước đã càng ngày càng chặt chẽ, càng thân thiết. Mỗi ngày cùng nhau ăn cơm, cùng nhau học, cùng nhau tản bộ, cùng nhau đá bóng... tựa như chỉ cần có thời gian, hai người sẽ chờ nhau, cho dù là thời gian bận bịu để thi cử. Tỷ như ngày hôm nay, ngày 9 tháng 7, Hạ Trạch cả ngày đều bận rộn thi, buổi sáng cứ liên tiếp 2h lại đổi phòng thi, buổi chiều 2 giờ rưỡi đến bốn giờ một môn, bốn rưỡi đến sáu giờ một môn.. hơn nữa môn nào cũng tính toán đến đau cả đầu. Thực sự có cho người ta sống nữa không?? So với cậu, Lâm Húc cũng chẳng phải khó khăn gì, buổi sáng có một môn. Buổi chiều mình cậu ngồi ở chỗ cũ trên thư viện, mới chốc lát đã đem hết bài tập làm một lượt, sau đó nằm nhoài trên bàn buồn chán..nhìn đồng hồ, sắp tới bốn giờ. Cậu lấy điện thoại ra, ngón tay nhanh chóng lướt lướt trên màn hình điện thoại. Cậu làm gì? Còn phải nói sao, đương nhiên là gửi tin nhắn cho Hạ Trạch.. nói đến mới nhớ số điện thoại này là ngày đó hai người trao đổi cho nhau để cùng giao lưu hòa thuận với nhau.

Lâm Húc: (đã thi xong rồi sao?)

Nhẹ nhàng chạm vào phím gửi đi, Lâm Húc để điện thoại sang một bên, xoay người, nằm nhoài trên cánh tay hướng người ra cửa sổ.

Vốn tưởng rằng Hạ Trạch trở về mới rep, ai ngờ điện thoại rất nhanh đã bắt đầu chấn động.. mở tin ra xem..

Hạ Trạch: (đã thi xong (~ ~))

Nha, vẻ mặt này thật đáng yêu.

Khóe miệng Lâm Húc nhẹ nhàng nhếch lên: (thi như thế nào?)

Hạ Trạch: (ngoại trừ một bài ba điểm có vẻ sai một chút, những cái khác đều tốt, lại nói cái điều hòa phòng này hỏng rồi, nóng chết mất! (>_<))

Lúc này một nam sinh cầm một tập tài liệu đến trước mặt Hạ Trạch: “khẩn cấp, khẩn cấp, Hạ Trạch nơi này phải đọc thế nào?”“

Hạ Trạch lấy nhìn một chút, điện thoại di động vừa chấn động, cậu không tiện nói với người bên cạnh: “Chờ nha.”

Lâm Húc: (vậy thật là xui xẻo, uống nhiều nước.)

Hạ Trạch nhanh chóng trả lời: (quên mang nước ())

Lâm Húc: (cậu ngồi phòng nào?)

Hạ Trạch: (4402, làm sao vậy?)

Sau đó Lâm Húc không rep lại tin nhắn..

Hạ Trạch vội vã nhìn nam sinh nói về tính năng biểu đồ và các ý nghĩa của con số.

Mấy phút sau, cậu rút cục cũng giảng giải xong.

Nam sinh cảm kích nói: “Cảm ơn! Nếu như chờ một lúc thi đến đề này, tớ mời cậu ăn cơm!”

Hạ Trạch cười cười liếc mắt: “Không cần, việc nhỏ thôi.”

Bên cạnh nữ sinh A nâng cằm say mê nói: “Lại nói các cậu có phát hiện Hạ Trạch gần đây cười đặc biệt nhiều hay không?”

Nữ sinh B lập tức tiếp lời: “Đúng đúng! Đặc biệt là lúc nhận được tin nhắn! Lẽ nào, Hạ Trạch cậu...”

Âm thanh của Nữ sinh C ở phía sau Hạ Trạch vang lên: “Nha, còn nhắc nhở cậu uống nhiều nước a? thân thiết như thế, là bạn gái đúng chứ?”

lỗ tai Hạ Trạch trong nháy mắt đỏ lên, cậu vội vã lấy lại điện thoại di động: “Nè chỉ là bạn nam giới mà thôi! Các cậu đừng nghĩ bậy bạ....”

Một đám người nháy mắt mắt biến thành hồ ly: “Nha ~ có phải là nha...” ha ha

Nữ sinh C: “em gái kia không phải vừa hỏi cậu phòng học sao? Là tới đưa nước cho cậu đi?”

Liên tiếp tiếng náo động vang lên, thực sự là làm cho Hạ Trạch dở khóc dở cười.

Đúng lúc này, nam sinh phía sau Hạ Trạch hét lên: “Hạ Trạch, có người tìm!”

Tiếp đó, chỉ thấy một nam sinh cao gầy tầm một mét tám mấy cầm túi đồ vật mở cửa tiến vào, bước nhanh về phía Hạ Trạch, trong chớp mắt, tiếng ồn ào kỳ dị trong lớp nhanh chóng biến mất, thay vào đó là tiếng nữ sinh xì xào bàn tán.

“Trời ạ..... Không phải là Lâm Húc sao? Thật đẹp trai!”

“A? cậu là nói người nổi tiếng đẹp trai nhất trường đó sao? Là vương bài môn bóng đá?”

“... Phốc... Đừng nói cho tớ cậu không biết cậu... nhưng cậu vì sao lại ở chỗ này? Cậu lại là bạn của Hạ Trạch?!”

“A a a cậu là đến đưa nước cho Hạ Trạch... Thật thân thiết! Nếu thực sự có người nào đến đưa nước cho lão nương, lão nương lập tức gả cho cậu!”

Rất rõ ràng, Lâm Húc căn bản không đem việc nữ sinh nói là có gì to tát.

Cậu nhìn đồng hồ trên tay một chút, tiếp theo đem đồ đưa cho Hạ Trạch: “Cũng còn may vừa kịp, uống nhanh đi.”

Hạ Trạch nhìn thấy mồ hôi của từ gò má cậu chảy xuống, thực sự khó có thể hình dung trong lòng mình có biết bao cảm động... Dù sao, cậu tuyệt đối không phải đứa ngốc. Từ lúc gửi tin đến khi cậu đưa nước tới đây không tới 15 phút. Mà Lâm Húc từ thư viện chạy đến trường học mua nước mua socola, tiếp theo chạy đến đây khu này, lên tầng năm... Trời nóng như vậy, lại chạy nhanh như vậy, thực sự không phải một bình thường!

“Cảm ơn.” Hạ Trạch trịnh trọng nói, “Có điều cậu sau này đừng có làm việc ngốc ngếch như thế nữa.... tớ thực sự áy náy...!”

Lâm Húc bắt đầu dĩ: “Khách khí cái gì a. Tớ ở thư viện cũng nhàn rồi không có chuyện gì làm, đưa nước

cho cậu cũng coi như là rèn luyện thân thể một chút, gần đến thời gian thi rồi, nhanh uống đi.”

Hạ Trạch mở ra xem, là nước uống ướp lạnh Sprite mà mình thích, a, còn có vài miếng socola đút phè?!

“Làm sao còn có socola?”

“Bỏ sung thể lực.”

Hạ Trạch nhoáng cái đã hiểu rõ: “Ha ha, thi cử đúng là tiêu hao thể lực.”

Bên cạnh nữ sinh lại ước ao đố kị: “Oa, thật hạnh phúc a... Chúng tớ cũng muốn ăn socola!”

Hạ Trạch nhìn về Lâm Húc đứng đằng sau mình.

Lâm Húc hơi gờ gờ cầm lên: “Tùy ý, có điều nhớ giữ lại cho cậu vài cái.”

Liền chỉ chốc lát sau, một đám người đều hạnh hạnh phúc phết socola.

Nữ sinh A cảm thán: “Lại nói, hai người các cậu quan hệ thật tốt nha.”

Hạ Trạch khước mắt cong lên.

Mà Lâm Húc đột nhiên nghiêng người áp sát tới, một tay liền ôm cổ Hạ Trạch, khẽ cười nói: “Chúng ta là bạn tốt, quan hệ đương nhiên tốt.”

Nói xong cũng buông Hạ Trạch ra, hai tay đưa ra sau đầu, đi ra ngoài cửa: “Hạ Trạch, thi xong ncậu cho tớ một tin, cùng nhau ăn cơm.”

Hạ Trạch cười: “Ừm.”

25. Chương 25

Hạ Trạch tầm hơn sáu giờ mới gửi tin cho Lâm Húc. Lúc ấy Lâm Húc mới biết là thầy giáo kia thấy đề bài quá khó nên mới cho lớp thêm 20p, như thế thời gian thi cũng gần 2 tiếng đồng hồ. Cho dù thành tích tốt như Hạ Trạch cũng thấy thực khó khăn.

Lâm Húc: “Tôi nay có đi phòng tự học không?”

Hạ Trạch bi thảm nói: “Tôi cũng muốn nghỉ ngơi, nhưng ngày mai còn có một môn nữa, không học cũng không được..”

Lâm Húc: “Thật đáng thương, nhớ ăn nhiều một chút.”

Hạ Trạch: “Cậu ngày mai có thi môn nào không?”

Lâm Húc: “Không.”

Hạ Trạch ngồi phịch ở trên bàn: “Thật tốt... Ai, tớ thực sự số khổ.”

Lâm Húc nhìn điệu bộ cậu như thế cũng thực thương tâm, cười khổ nói: “Hạ Trạch, kiên trì một chút nữa là xong rồi. Xíu nữa xong xuôi tớ dẫn cậu đi tản bộ.”

“Đi chỗ nào tản bộ?”

Lâm Húc nhíu mày: “Tôi biết một nơi thích hợp để thả lỏng, được rồi, nhanh ăn đi.” thế là Hạ Trạch tâm tình phấn khởi mà theo sát Lâm Húc đi vào “nơi bí ẩn” nhưng gần như lại thất vọng: “Cậu nói nơi này hả, tớ biết lâu rồi.”

Lâm Húc cũng không để ý. Cậu đi trên mặt cỏ, nằm xuống ngẩng đầu lên, dang rộng hai tay, ánh sáng chiều tà màu vỏ quýt chiếu trên người cậu: “nhưng cậu đã thử năm đây đến phút cuối cùng, chính là cái ghế bên kia, ngắm bầu trời từ hoàng hôn đến khi màn đêm buông xuống ấy?”

Hạ Trạch rất nghiêm túc nói: “Như vậy rất thú vị sao?”

Lâm Húc không nhịn được đưa tay xoa xoa đầu cậu: “Thử rồi chẳng phải sẽ biết sao?”

Mặc dù Hạ Trạch biết nơi này nhưng cũng chưa từng hưởng thụ qua cảnh sắc xung quanh, nhưng Lâm Húc không như thế, lúc cậu thấy chán nản, thấy cuộc sống tẻ nhạt cậu sẽ đi đá bóng, sẽ đi dạo xung quanh. ở đây, cậu phát hiện ra rất nhiều sinh vật kỳ diệu, tỷ như con rết có rất nhiều chân, tỷ như lông con sâu có đủ loại màu sắc, tỷ như có mấy con rắn nhỏ như ngón tay út.

Hai người chậm rãi đi dọc theo đường cong uốn lượn mà xuyên qua mặt cỏ, tìm một cái ghế màu sạch sẽ ngồi xuống.

Hạ Trạch đuổi người một cái, xoay cái eo mỗi nhừ, híp mắt nhìn về phía xa: “A, phong cảnh ngược lại không tệ chút nào.”

Thực sự không tệ, bên bờ sông, từng tầng hoa nhỏ màu hồng sẫm theo gió chiều mà nghiêng ngã, bên con sông nhỏ khác lại là từng đám tung đám hoa màu xanh mượt, những ngôi nhà nhỏ đáng yêu cùng với vô số hàng cây xanh rợp bóng. Một đám mây màu trắng chậm rãi bay trên nền trời màu vỏ quýt lại như nhuộm cả cả một dòng sông, sóng nước lấp lánh... thực sự đẹp đẽ cực kỳ!!

Lâm Húc: “Bên này ít người, cảm giác như là thế ngoại đào nguyên.”

Hạ Trạch: “Đúng. Ngày hôm nay khí trời vừa vặn, không lạnh... Lại nói bầu trời thật xinh đẹp, à, khá giống (cuộc phiêu lưu của chàng thiếu niên- kỳ huyền) bên trong hoàng hôn.”

Lâm Húc lập tức biết cậu nói đến toàn bộ mặt biển đều biến thành màu vàng cam: “Ừm! tấm ảnh đó thật sự có nhiều cảnh tượng đều rất đẹp đẽ.”

Hạ Trạch: “Đúng. Tỷ như vai nam chính dùng tay khuấy nước, sau đó càng khuấy màu xanh càng lan ra.”

Lâm Húc cười: “Ừm, còn có đoạn con cá voi lo lớn xuất hiện ở phía dưới chiếc thuyền nhỏ...”

Cậu vừa nói, một bên đem tai nghe nhét vào tai phải.

Hạ Trạch hướng cậu nhìn lại

Lâm Húc trực tiếp đưa cho cậu một con tai nghe: “Muốn cùng nghe sao?”

Hạ Trạch vui lòng nhận: “ừm.”

Liên quan tới âm nhạc, loại hình hai người yêu thích thực sự không hợp... Hạ Trạch bình thường nhả nhả nhưng cậu lại yêu thích thể loại âm nhạc sôi động, bá đạo, nặng nề, thậm chí cậu còn một ít bài về kiểu chết chóc để nghe. Marilyn Manson tràn đầy từ ngữ cấm kỵ là kiểu cậu yêu thích nhất.

Mà Lâm Húc, bình thường làm cho người ta thấy là một nam tử khí khái nhưng cậu lại yêu thích nghe một ít kỹ ảo, âm nhạc êm dịu —— đại khái việc cậu yêu thích âm nhạc cũng có quan hệ với mẹ, cậu có lúc sẽ trực tiếp nghe một ít nhạc du dương, nhẹ nhàng.

Như bây giờ, giai điệu hai người đang nghe là loại nhạc mà Lâm Húc yêu thích, một ca khúc nhẹ nhàng từ một giọng nữ người Anh.

Hạ Trạch vẫn chưa từng nghe qua loại này. đối với cậu mà nói, cảm giác rất mới mẻ.

(Mộng ảo giống như tiếng nói hỗn hợp nhu hòa tiết tấu, làm cho người ta có cảm giác tiến vào mộng lung tiên cảnh).

Hạ Trạch nghe xong một lúc, tự đáy lòng nói: “Còn thật là dễ nghe.”

“Thật không.”

Hạ Trạch ngáp một cái, lười biếng nói: “Có điều chính là sẽ làm cho người nghe có chút buồn ngủ.”

Lâm Húc cười: “Vậy thì ngủ đi.”

Có lẽ là bởi vì ánh hoàng hôn quá mức ấm áp

Có lẽ là bởi vì bên tai âm nhạc quá mức nhu hòa.

Nói chung vào lúc này Hạ Trạch đang dựa vào thành ghế ngủ ngon lành.

Lâm Húc lại không có chút nào giật mình, hoặc là nói, cậu chính là hi vọng đối phương nghỉ ngơi một chút.

Cậu có chút buồn cười mà nhìn Hạ Trạch, bởi vì nằm mơ hơi run run lông mi, nghe tiếng hít thở mềm mại của cậu. Lâm Húc vươn tay ta, nhẹ nhàng đỡ lấy đầu đối phương để đối phương ngoan ngoãn dựa trên vai mình, hương vị dầu gội đầu thơm mát thoáng xẹt qua chóp mũi đều khiến Lâm Húc kích động mà muốn hôn vào những sợi tóc đang xoa xuống vai mình..

Đêm đen, gió thổi khiến cành cây vang lên tiếng xì xào sà sạt. Bên tai vang lên giai điệu tươi đẹp đem hai người lại gần nhau hơn..

Bất luận đang ở hiện thực, hay vẫn là ở trong mộng.

26. Chương 26

Chiều ngày 11 tháng 7, Hạ Trạch đã kết thúc kỳ thi của mình. Mới bước ra khỏi phòng thi liền nhìn thấy tin nhắn từ trong điện thoại được gửi đến: ” sân bóng mới, tới tìm tớ”

Hạ Trạch đi tới sân tập liền thấy được một cảnh tượng vô cùng nào nhiệt. Nam nam nữ nữ toàn trường vây kín sân tập, mang băng rôn kích động hò hét. Có người quen vừa nhìn thấy Hạ Trạch, vui vẻ nói: “Ồ, anh cũng tới xem bóng!!”

Hạ Trạch cười cười: “Bắt đầu bao lâu rồi?”

Nữ sinh A nói: “Đã sớm bắt đầu! cũng gần kết thúc đi!”

Hạ Trạch: “Lâm Húc có ở đây không?”

Kết quả cậu vừa nói ra, mọi người xung quanh đồng loạt quay đầu lại: “cậu ấy là con át chủ bài, sao lại không có chứ!” “tớ chỉ muốn nhìn cậu ấy mới đến!!” “cậu ấy lúc này mới sút bóng vào gôn đấy!!”

Nói xong, nam sinh B gần như đưa tay chỉ vị trí Lâm Húc cho Hạ Trạch. Giờ khắc này, cậu đang ở bên phải sân bóng, mặc bộ đồng phục màu xanh lam, cúi người xuống thở dốc, hai mắt nhìn chăm chăm hướng bóng.

Hạ Trạch: “Bọn họ không phải thường thường chạng vạng đến bên này đá bóng chứ?”

Nữ sinh: “Đúng đấy. Nhớ tới tháng tư hồi đó, bọn họ mỗi ngày vào buổi tối đều đến bên này luyện tập, tháng năm trường học của chúng ta không phải phái người đi tỉnh thi đấu còn vọt vào tám vị trí đầu bảng sao? Chính là bọn họ đó!”

Hạ Trạch nháy mắt một cái. Phải nói thế nào nhỉ, có chút kỳ diệu đi. Vẫn nghĩ hai người lần đầu gặp mặt là ở thư viện, nhưng chỉ cần chú ý một chút, có thể thường thường phát hiện ra đối phương, đặc biệt là người đặc biệt như Lâm Húc.

Sau đó, tựa hồ lại là một đoạn cao trào.

Nam sinh B nói: “A a Dương Băng cố lên a! Đúng, cứ như vậy, sút xa!”

“Không được, không đủ nhanh!”

Quả nhiên, thủ môn cao to nhảy lên, một phát hướng bóng đem ôm vào trong ngực. Sau đó hai bên người đồng phục xanh lam và đồng phục vàng lại giằng co hơn năm phút cùng không có gì đột phá.

Nam sinh B thở dài: “Ai, Lâm Húc bị canh giữ quá chặt!! hôm nay lại nắng nóng như thế, tất cả mọi người cũng mệt mỏi, 2-2 cũng tốt rồi.”

Nhưng vào thời khắc này, có nữ sinh rống to: “Nè! Truyền bóng cho Lâm Húc!”

Nam sinh C: “Mẹ kiếp, bên cạnh cậu còn có ba người! Hiện tại còn chưa đầy hai phút nữa, Lâm Húc mạnh mẽ lên!”

Nữ sinh nhưng tự tin cười nói: “Nhưng là chỉ cần Lâm Húc cho rằng đây là cơ hội, bọn họ muốn phòng cũng phòng không được chứ?”

Ngay cả Hạ Trạch hoàn toàn không hiểu gì về bóng đá cũng thấy cô ấy nói có chút đạo lý. Ngay lúc ấy, Lâm Húc lại như thay đổi thành một người khác, tốc độ đột nhiên nhanh hẳn lên.. nhưng không phải chạy thẳng mà chạy theo hình chữ z, trong nháy mắt, ngay cả đường nét khuôn mặt cậu cũng dần mơ hồ. Chỉ thấy cậu hơi khom lưng, dùng chân dẫn bóng chạy vội về phía trước, người phía trước càng ngày càng nhiều nhưng bóng cứ như dán ở chân cậu, bất luận người xung quanh cũng không thể nào cướp được, nhanh chân mà Lâm Húc đã dẫn bóng qua sáu người. Dù sao cậu cũng là con át chủ bài của “Lam đội” mọi người đã sớm đề phòng cậu, hai người bên đội cầu thủ liền tiến tới, giang tay ngăn cản, che cậu trước mặt cậu, dù thế nào cũng khó mà qua..

Hạ Trạch nhìn thấy cậu bị bao quanh trong lòng cũng bối rối, làm sao bây giờ? Cậu sẽ cứ thế từ bỏ sao?

Một giây sau.

Chỉ thấy cậu không chút do dự mà đá, bóng liền hướng phía hậu vệ, Dương Chúc liền chính xác mà nhận bóng.

Nam sinh B thở dài một hơi: “Quả nhiên tình thế này không thể đột phá được rồi...”

Nữ sinh ở một bên xem thời gian: “Nè bây giờ còn có 40 giây... Quả nhiên không còn kịp rồi sao...”

Dương Chúc không dẫn bóng chạy vội, lại một lần nữa đem bóng chuyển cho người bạn nhỏ nhắn bên cạnh. Rất rõ ràng, hai người canh giữ bên cạnh Lâm Húc đột nhiên chuyển dời chú ý sang bên cánh. Nhưng ngay chớp mắt, cậu bé nhỏ nhắn “xoạt” bóng ma sát vào nền cỏ, lần thứ hai hướng phía Lâm Húc mà bay tới. Hạ Trạch hai tay nắm chặt.

Lâm Húc chân phải điểm nhẹ liền chuẩn xác mà khống chế bóng, hai người phía trước lập tức chạy lại tranh cướp, thân thể Lâm Húc đột nhiên nghiêng sang trái.. hai người nhanh chóng đưa chân phải ra _____ nhưng không hiểu sao, bóng lại chạy sang bên chân trái của cậu..

Một đám người thấp giọng quát: “Nhanh chặn cậu lại!”

Tiếp đó, chỉ thấy chân trái cậu xoay một cái, mạnh mẽ đá vào bóng, bóng nhanh như chớp mà vọt qua đầu người trước mặt, vèo một tiếng hướng thẳng cầu môn mà đi _____ tất cả mọi người đều sững sờ, đến ngay cả Hạ Trạch cũng đứng ngây ngốc. Một giây sau, toàn khán đài diên cuồng hoan hô. Hạ Trạch nhìn nhìn thời gian, trận đấu vừa vặn kết thúc.

Các nữ sinh kích động đến đòi mạng: “Oa oa oa oa Lâm Húc quả nhiên thật đẹp trai!!!” “Cậu lại là người sút bóng nhiều nhất!” “A a tớ nói cái quả kia! Quá hoàn mỹ...”

Kỳ thực đừng nói những người khác, dưới ánh mặt trời chói chang, ánh mắt Hạ Trạch nhìn chằm chằm phương hướng của Lâm Húc, trái tim mạnh mẽ nhảy lên, trong đầu hoàn toàn là cảnh tượng Lâm Húc sút bóng vào gôn.. bây giờ, cậu mới phát hiện cầu thủ bóng đá cũng có thể đẹp trai, xuất sắc như thế.. ngay khi Lâm Húc cầm khăn mặt lau mồ hôi, trong chớp mắt, Lâm Húc đã thấy cảnh tượng như thế. Cậu

cười khê một tiếng, liền nhanh chân hướng về phía Hạ Trạch mà bước tới. Mà tên gốc Hạ Trạch tựa hồ còn đứng trong biển người mênh mông, ngơ ngác nhìn chăm chăm Lâm Húc. Từng giọt mồ hôi làm ướt tóc mái của cậu, có lẽ là do mặt trời quá nóng, cũng có thể là quá kích động mà gò má của cậu ửng đỏ, môi cũng đỏ như cánh hoa hồng.. thật mê người..

Chờ đi tới được trước mặt Hạ Trạch, Lâm Húc cười: “Thấy thế nào? sao lại sững sờ thế? Yêu tớ rồi?”

Bên cạnh nữ sinh vừa nghe, liền kích động đến hét rầm lêm.

Hạ Trạch bây giờ mới kịp phản ứng lại, nhìn qua Lâm Húc dơ con tay cái: “không nghĩ cậu trâu bò như thế, tớ sùng bái cậu!!”

“thật không.” Lâm Húc thấp giọng nói, “Có nước không? Chết khát.”

Bên cạnh đám người lập tức ân cần tìm nước: “Này nước uống ở nơi nào? Anh Húc của chúng ta muốn uống nước!”

Hạ Trạch vội vã từ trong bao lấy ra nước khoáng: “Uống của tớ đi.” Có điều mới lấy ra cậu mới phát hiện nước chỉ còn dư lại một phần ba, cậu tiếc nuối nói: “Híc, nước tớ không còn lại bao nhiêu —— ” ai biết cậu còn chưa nói hết, Lâm Húc gần như từ trong tay cậu đoạt lấy bình nước. Nhanh chóng vặn ra nắp bình, ngửa đầu, liền ừng ực ừng ực mà uống... Từng giọt nước khoáng lướt qua khõe miệng của cậu, hỗn hợp hòa với mồ hôi, chạy xuống cằm, cổ rồi chạy vào trong áo lót...

Hạ Trạch cảm thấy rất kỳ quái...

Thật sự...

Quá kỳ quái!

Bởi vì vừa nãy có kích động như thế nào đi nữa, nhiệt huyết như thế nào đi nữa, cũng không sánh được với hiện tại...

Bây giờ, cả người cậu quả thực nóng, nóng như sắp được thiêu chín vậy!

27. Chương 27

Trận bóng 3 giờ rưỡi gần như kết thúc. Sau đó, hai người cùng nhau đánh cầu lông một lúc, đến khi đầu đầy mồ hôi mới chịu rời sân tập. Hạ Trạch nóng đến mức phải kéo cổ áo chính mình: “a, nóng chết rồi, thực nhớ cái hương vị trong tủ lạnh, giá như được ngồi trong ấy thì tốt biết mấy”

Lâm Húc: “còn không bằng ngồi máy bay bay đến nam cực”

Rõ ràng đối thoại cũng chả có gì đáng cười, thế mà hai người đều cười đến gập eo đau hông không đứng lên được. Hạ Trạch uống một hớp nước: “buổi tối cậu làm gì không?”

Lâm Húc: “anh em mời đi ăn liên hoan, cậu thì sao?”

Hạ Trạch: “kỳ nghỉ tớ cũng không muốn mang sách về nhà học, chắc cũng đi thư viện xem cho xong... à, trước tiên phải đi tắm rửa cái đã, trên người đầy mồ hôi, dính dính thực khó chịu!!”

Lâm Húc: “tắm rửa à, cùng nhau tắm đi.”

Hạ Trạch cong khoeo mắt liếc cậu một cái: “ừm” ha ha

Hiện tại Hạ Trạch cảm thấy không có gì. Nhưng khi cậu mang cái dép lạch bạch xuống lầu, thấy Lâm Húc chờ cậu ở đó, cậu đột nhiên ý thức được chính mình đã đáp ứng cái gì.....

Cùng tắm rửa?!

Chờ chút.

Có cái gì không đúng?

Hai cái đại nam sinh cùng tắm rửa, rất bình thường đi?

Đúng đúng... Vì lẽ đó căn bản không cần cảm thấy...

Nhưng là!!

nhà tắm ở trường học căn bản không có phòng riêng, mọi người đi vào đều là cởi trần...

Ý là, chờ một lúc mình cùng Lâm Húc hai người đi vào cũng cả người ——

Lâm Húc xoay đầu lại xem Hạ Trạch, cười nói: “Đang suy nghĩ gì? Làm sao đỏ mặt?”

Hạ Trạch lắc đầu: “Không nghĩ cái gì... chỉ cảm thấy ngày hôm nay người đi tắm có vẻ ít”

Lâm Húc: “Hừm, đi trên đường cũng chưa gặp gỡ mấy người. Tớ nhớ tới trước đây vào lúc này quả thực người tới tập nập. chắc mọi người đã về nhà rồi đi.”

Nói tới cái này Hạ Trạch lại một trận tâm lý bất bình: “Đúng vậy, tớ nghe nói bên khoa điện tử chuyên nghiệp đã được nghỉ đầu tháng rồi!!!”

Lâm Húc: “Chúng tớ khoa toán thì muộn hơn. Có điều yên tâm, còn có khoa so với chúng ta muộn hơn—— nghe tên Béo nói có lớp đến ngày 20 mới được nghỉ!”

Hạ Trạch: “Ha ha thật sự là quá thảm!”

Đương nhiên, hai người nhìn như đang tô một câu cậu một câu nói chuyện phiếm nhưng kỳ thật nội tâm đánh nhau sứt đầu mẻ trán ở bên trong

A, giờ khắc này Hạ Trạch đột nhiên nghĩ đến một ý kiến hay, cậu nói: “Chờ một lúc chúng ta thi xem ai tắm nhanh hơn được chứ??”

Lâm Húc: “Luôn sẵn sàng tiếp đón.”

Đối với Hạ Trạch mà nói, lần tắm rửa lần này có thể sánh ngang với lần huấn luyện quân sự. Cậu vừa vào nhà tắm liền nhanh chóng chạy vào phòng thay đồ, lấy tốc độ nhanh như chớp lột sạch quần áo, cầm chậu xông thẳng đến một phòng nào đó có “vị trí an toàn”....

Muốn nói, cậu tại sao đề nghị ai tẩy nhanh hơn. Đây còn không phải là bởi vì cậu liền có cơ “Chạy trốn”!

Trước mấy phút, Hạ Trạch còn cảnh giác chưa có tắm ngay. Nhưng qua một hồi lâu, Lâm Húc vẫn không xuất hiện, cậu cảm thấy đã an tâm: Lâm Húc không tìm được mình, chắc có sẽ tới nơi khác tắm đi!!

Thật tốt!

Sau đó, mình chỉ cần nhanh chóng tắm xong, mặc quần áo chỉnh tề xuất hiện ở trước mặt cậu nói cho cậu biết chính mình tắm nhanh bao nhiêu! Ha ha, như vậy không chỉ có thể tậu được game, vẫn không bị người ta thấy được gì mà cũng chẳng phải lúng túng... ha ha.. như vậy mới tốt!!

Năm phút đồng hồ sau, Hạ Trạch đã tẩy sạch sành sanh, đem khăn mặt vắt ngang qua vai, lấy thẻ, mang đôi dép mà nhàn nhả đi trong sương mù.. rất nhanh đã tới khu thay quần áo.

Hạ Trạch đặc biệt yêu thích cái cảm giác mới vừa tắm xong, cả người mồ hôi bùn đất đều biến mất, thay vào đó chính là mùi vị thơm ngát thoang thoang, thực thoải mái. Cậu một bên đưa tay vào túi tìm quần lót, một bên suy nghĩ xem tối nay ăn cái gì.. dù sao cũng đã xong xuôi, phải chiêu đãi bản thân một bữa ra trò chứ.. tỷ như đến khu phố ăn vặt mà ăn thức ăn cay chẳng hạn, đã lâu rồi chưa ăn... sau đó vừa vận tới thư

viện đọc sách, 9h về còn có thể chơi game- ha ha, thực sự là kế hoạch hoàn hảo, được nghỉ ngơi thật là tốt!!

Nhưng ngay lúc Hạ Trạch tự mình nghĩ về kế hoạch của mình mà tươi cười hớn hở. Một thanh âm quen thuộc đem cậu sợ đến gần chết!

“Chuyện gì làm cho cậu vui vẻ như vậy?”

28. Chương 28

Hạ Trạch cả người run lên, cái quần lót màu xám đậm trong tay suýt rơi xuống đất!! cậu dùng tốc độ mà cả đời này cậu cho là nhanh nhất kéo quần lót lên mới liếc mắt với Lâm Húc cười khan nói: “cậu giặt xong đồ?” ai mà biết vốn không nên quay đầu lại nhìn a. Lâm Húc mặc một áo sơ mi quần soóc, dựa vào tủ, hai tay khoanh trước ngực mà nghiêng đầu nhìn mình: “ừm, nhìn cậu tắm đến hài lòng như thế, còn hát nữa mà” ha ha

Cái gì?????? Hạ Trạch cảm giác mình muốn điên rồi!! vừa rồi mình thật có ngâm nga ca hát.... nhưng lúc ấy còn đang tắm.....

Lâm Húc tắm rửa đến cùng có bao nhiêu thần tốc hả..... không đúng!! đây không phải trọng điểm!! trọng điểm là... cậu vẫn luôn ở đây nhìn mình tắm rửa??

Hạ Trạch tìm ra quần soóc, khom lưng mặc vào, dùng giọng bình tĩnh nhất mà nói: “Cậu tới cửa chờ tớ được chứ?”

“Không được. Ngược lại cậu lập tức mặc quần áo rồi cùng đi.”

“Ha ha... Cũng vậy cả thôi.” Ha ha

Hạ Trạch nỗ lực đem sự chú ý từ Lâm Húc dời đi. Cậu đã tìm được phương pháp.. chính là cùng Lâm Húc nói chuyện phiếm: “lại nói cậu có thích ăn đồ ăn nướng ngoài phố không?”

Lâm Húc: “Đông bắc một nhà.”

Hạ Trạch ngữ khí mang theo một chút kích động: “Nè tớ cũng thích ăn ở đó! Lần trước được mấy người bạn của tớ dẫn đi ăn, tớ thích ngồi ở trong ấy mà ăn xúc xích theo kiểu Quảng Đông!!

Lâm Húc: “Tớ cũng yêu thích.”

Hạ Trạch: “sau khi nướng xong, bỏ ít xúc xích lên, thêm vài giọt dầu, quả thực thơm chết người rồi!! đúng rồi, cánh gà cũng không tệ nha, thịt đặc biệt thơm, cũng không biết bà chủ cho thêm hương liệu gì mà vừa ngọt vừa cay!! (chảy nước miếng!!)

Lâm Húc: “Ừm.”

Hạ Trạch: “Vào lúc này a, ăn xong sẽ sang bên quán trà sữa đối diện mua một cốc dưa hấu ướp lạnh hoặc là nước ép hoa quả.....”

Có thể ban đầu Hạ Trạch tìm chuyện mà nói là vì giảm bớt căng thẳng. Nhưng càng nói, cơn đói cũng bắt đầu tiến nhập vào khu ẩm thực đặc sắc thế giới, dần dần cậu cũng không quá để ý đến tầm mắt nóng rực ở sau lưng.

Cậu không biết, Lâm Húc căn bản không có nghe cậu đang nói cái gì.

Kỳ thực, từ khi sang đây xem Hạ Trạch tắm rửa đến khi thay quần áo, ý thức của cậu gần như tan rã, hoặc là nói, hay rơi vào trạng thái chăm chú dị thường..

Vào giờ phút này, cậu ngưng mắt mà tỉ mỉ quan sát phía sau lưng Hạ Trạch. Như nghệ thuật gia đang chăm chú nhìn vào tác phẩm điêu khắc của chính mình. Để ý màu da, đường nét góc cạnh, mỗi một biến hóa tế nhị trên cơ thể, quan sát đến từng chất lông trong suốt từ mái tóc đen nhánh của cậu, rơi xuống gáy rồi theo đường cột sống mà trượt đi, xuống mãi tận eo.. trong nháy mắt, cậu thoáng tiếc nuối vì vẻ trắng trẻo mỹ lệ đã bị áo sơ mi che khuất..

Trong lúc vô tình, Lâm Húc đã thả canh tay trước ngực xuống, chậm rãi mà hướng về phía Hạ Trạch đi đến. Vị dầu gội đầu thơm mát xông vào mũi, đó là mùi vị thuộc về riêng Hạ Trạch. Sau gáy của cậu.. cũng thật trắng nõn..

A, ở chỗ cột sống có nốt ruồi sao? Cậu nhìn cái nốt ruồi sau gáy của Hạ Trạch... nho nhỏ, nhàn nhạt, nếu không cẩn thận nhìn kỹ sẽ khó mà phát hiện.. thật đáng yêu..

Hạ Trạch hoàn toàn không biết giờ khắc này Lâm Húc đã đứng sau lưng của cậu, cậu một bên gài cúc áo, một bên thao thao bất tuyệt nói về nồi lẩu ở nội thành ngon ra sao, hương vị thế nào... Nhưng ngay sau đó, miệng nhất thời không còn âm thanh. Bởi vì có một ngón tay đang ma sát sau gáy của cậu... Hạ Trạch có chút thẹn thùng rụt cổ một cái: “làm sao vậy? Thật ngứa.....”

Ngón tay sau gáy rời đi, Hạ Trạch thở phào nhẹ nhõm. Tiếp đó, không hề được báo trước, một vật phi thường nhu hòa, phi thường ấm áp rơi trên gáy của cậu..... nhất thời Hạ Trạch mở to mắt, cái cổ quả thực như bị thiêu đốt!!!

Mu bàn tay tập túc bị người bắt lấy, một giây sau, cả người cậu đã bị Lâm Húc xoay người lại, tàn nhẫn mà ấn người vào tủ quần áo!! tủ làm bằng inox thật sự rất đau..nhưng Hạ Trạch đã quên hết đau đớn. Cũng quên nói chuyện.

giờ khắc này, Lâm Húc thật sự rất đáng sợ. Cậu nhứ chặt mày, con mắt bình thường ôn nhu bây giờ đã có chút đỏ sẫm, đôi môi thật mỏng khê nhếch, hơi thở trầm thấp thở dốc nặng nề vang lên... Hạ Trạch chưa bao giờ gặp cậu như thế, cho dù là trên thao trường chạy sau cậu, đá xong trận bóng cậu cũng không từng như vậy!

Thống khổ.

Đúng.

Loại vẻ mặt này, thống khổ là xảy ra chuyện gì?

Quả thực như bị lây bệnh, Hạ Trạch cũng cảm thấy lồng ngực của mình khó chịu liên tục.

Có cái gì ở trong lòng nóng lên, nóng lên... Nóng đến sắp đốt cháy, phá tan tất cả lý trí!

Hạ Trạch vô thức hỏi: “Cậu làm sao vậy —— “

Cậu còn chưa nói hết, chỉ thấy Lâm Húc cấp tốc buông tay ra, dời đi tầm mắt.

“Xin lỗi.”

Nói xong, cậu cúi người cầm lấy túi quần áo, nhanh chân đi ra ngoài.

Hạ Trạch sững sốt gần nửa phút, mới phản ứng được đã xảy ra chuyện gì. Như một người dội một chậu nước lạnh, trong nháy mắt mà từ đỉnh cao té xuống thung lũng..

Mọi kế hoạch hoàn hảo trước đó đều quên, một mình cậu trở lại ký túc xá, thậm chí ngay cả cơm đều đã quên ăn.

Cậu đã từng hoài nghi Lâm Húc yêu thích mình.

Nhưng lần đó, vừa hoài nghi thôi nhưng Lâm Húc đã không đến thư viện.

Mà lần này, không phải lại lặp lại chuyện như lúc trước hay sao??

Lần này, kỳ thực, càng thêm nghiêm trọng đi!!

Hạ Trạch lấy điện thoại di động ra, trực tiếp bấm số điện thoại Lâm Húc.

đô...

Đô...

Đô...

Đô...

Ít nhất gọi qua năm lần, cũng chưa từng có người nghe điện thoại.

Hạ Trạch nắm chặt điện thoại di động, xương ngón tay trắng bệch. Kháo.

Lẽ nào, Lâm Húc tên gốc kia định cái gì cũng không nói mà biến mất? Được rồi, lần trước biến mất năm ngày, lúc này dự định biến mất một kỳ nghỉ, hay là vĩnh viễn?!

Lần thứ tám, điện thoại rốt cục đã thông suốt. ở đầu dây bên kia truyền tới âm thanh huyền ảo, lâu sau mới nghe được một giọng nam rất lạnh nhạt: “Alo”

29. Chương 29

Không phải là giọng nói của Lâm Húc. Hạ Trạch sửng sốt một chút mới hỏi: “cậu là ai?”

Đối phương không trả lời mà hỏi ngược lại: “cậu là Hạ Trạch hả?”

Hạ Trạch: “ừ, có thể nói Lâm Húc nói chuyện điện thoại được không?”

Nam sinh: “Cậu sẽ không nhận.”

Hạ Trạch: “...”

Nam sinh thở dài một hơi: “Anh của tôi từ trước đến giờ vẫn chỉ là chơi đùa người khác, đến nay cậu chỉ cùng với vài đứa con gái quan hệ qua, hầu như chỉ vài ngày là kết thúc, nhiều nhất cũng chỉ nửa năm, bất kể là ai nói chia tay, cậu cũng không quá để ý, ngày thứ hai đã cùng với bọn tôi đi chơi đùa, thật tốt cậu nói có đúng không? Nhưng lúc này, cậu như bị bệnh, mỗi ngày cứ cười khúc khích, có lúc lại đột nhiên nhốt mình trong KTX đến cả đèn cũng không mở lại chẳng nói một câu, chỉ một mực uống rượu...”

Hạ Trạch cắn cắn môi: “Các cậu ở nơi nào?”

Nam sinh cứ như không nghe thấy, ợ một hơi rồi nói tiếp: “nhìn thấy bộ dạng quý dị này, đến chúng tôi nhìn còn thấy đau lòng!! Hạ Trạch, cậu nếu như không có ý với cậu thì tạm thời đừng liên hệ với cậu được không? Ai, tôi thao..ợ.. tôi cũng không muốn nói điều này cho cậu, có điều cậu hãy thông cảm cho cậu, nghĩ đến cảm nhận của cậu được không?”

Hạ Trạch âm thanh thoáng cao một điểm: “Tớ là hỏi các cậu ở —— “

Nam sinh lập tức đánh gãy cậu: “Nếu không như vậy, kỳ nghỉ này, đừng cùng cậu gặp mặt, đừng cùng cậu gọi điện thoại, những thứ khác giao cho chúng tôi, dù sao chúng tôi cũng đã quen cậu nhiều năm, không lẽ không giúp được cậu? Đi tụ họp, đi giao lưu, tìm mấy nữ sinh hợp khẩu vị thì khó gì chứ, một kỳ nghỉ để cậu quên cậu là không thành vấn đề—— “

Ai biết nam sinh còn chưa nói xong, màng nhĩ đột nhiên nhận được một âm thanh đề xi ben đánh nổ:

“Câm miệng! Tớ hỏi các cậu ở nơi nào, không nghe thấy sao?!”

...

... ..

Hạ Trạch vừa mới bước tới quán ăn, một cỗ mùi rượu mãnh liệt phả vào mặt. Cậu liếc mắt qua đám người liền thấy Lâm Húc, cậu vẫn là áo sơ mi, vẫn như cũ mang dây chuyền bạc lấp lánh. hai bên của Lâm Húc đều là nữ sinh, một người rót rượu cho cậu, một lúc lại thấy cậu thân mật thì thầm, một người tóc nhuộm nổi bật, lông mi giả dùng mascara cùng với áo lót ngắn mùa hạ phối với chiếc giày cao gót khéo léo, vừa liền liền biết là những người biết cách ăn mặc. Nam sinh sau lưng Lâm Húc thấy Hạ Trạch, nói thầm với Lâm Húc, nhưng Lâm Húc vẫn như thế không động đậy. Hạ Trạch tiến tới, đứng đối diện với cậu. Có người giới thiệu Hạ Trạch, mấy nữ sinh son môi đỏ chót không ngừng khua tay múa chân trước mặt Hạ Trạch, mà Hạ Trạch không để ý chút nào... Cậu chỉ là nhẹ giọng nói: “Lâm Húc.” Lâm Húc giương mắt, có chút mờ mịt nhìn về phía cậu. Rất rõ ràng, Lâm Húc đã say rồi, môi mỏng khê nhúc nhích: “Cậu tại sao lại ở chỗ này?”

“Tại sao không tiếp điện thoại?”

“Điện thoại?” Lâm Húc lẩm bẩm nói.

Nói xong gơ bia lên. Bên cạnh đã có một đồng chai bia nghiêng ngả.

Hạ Trạch: “Đừng uống.”

Lâm Húc liếc mắt nhìn cậu, lông mày gặt gặt, nhưng vẫn như cũ ngửa đầu uống vào.

Ai biết một giây sau, Hạ Trạch đưa tay tới cầm tới chai trong tay Lâm Húc, mạnh mẽ mà ném tới bên

tường “choang” một tiếng vang giòn, rượu tràn ra một khoảng dưới mặt đất..

Nữ sinh còn tưởng rằng gần phát sinh ẩu đả liền “A a” rít gào lên, hướng một bàn khác chạy đi. Một bên là nam sinh đều là anh em Lâm Húc, bọn họ tức giận đứng lên, chuẩn bị đánh tiểu tử thú vị Hạ Trạch không biết trời cao đất rộng, lại bị Háo Tử một tay ngăn cản: “Chờ đã.”

Hạ Trạch luôn luôn là một người hòa nhã nhẹ nhàng, chưa từng hành động lỗ mãng như thế. Nhưng cậu vẫn không chút nào hối hận về hành động của mình. Trên thực tế, cậu cảm giác mình rất phần nộ rất phần nộ, cậu cũng không thềm đến xỉa!

Mà lời nói của cậu cử chỉ của cậu cũng hoàn toàn hấp dẫn sự chú ý của con ma men trước mắt này.

Lâm Húc còn đang cầm chai bia, sững sờ mà nhìn chăm chăm Hạ Trạch.

Ngọn đèn đường chiếu sáng lộng lẫy vào ban đêm, chiếu vào áo sơ mi trắng của Hạ Trạch. Mà tóc của cậu hơi ngổn ngang, lông mày nhú chặt, gò má ửng đỏ, cắn chặt môi, xem ra phi thường tức giận... Tức giận đến như muốn khóc lên thế!

Lâm Húc đầu một lần lại một lần xoay chuyển.

Hạ Trạch, tại sao ở đây?

Tên khốn kiếp nào khiến cậu lộ ra vẻ mặt như thế?

Chờ chút...

Tại sao chính mình có loại cảm giác “Bây giờ không thể nhìn thấy cậu”?

Ngay lúc cậu nghi hoặc không rõ chuyện gì xảy ra, Hạ Trạch chạy tới bên cạnh cậu, đưa tay nắm chặt lấy tay cậu, đối với người khác ôn hòa nói: “Xin lỗi, cậu uống nhiều rồi, tôi dẫn cậu trở về.”

Những người khác cậu nhìn tở một chút, tở nhìn cậu một chút, quả thực không làm rõ được tình hình. Chỉ có Háo Tử thở dài một hơi: “Vậy thì xin nhờ cậu cẩn thận chăm sóc cậu.”

“Ừm.”

Hạ Trạch nhàn nhạt đáp ứng một tiếng. Tiếp theo liền lôi kéo Lâm Húc biến mất ở trong đám người.

30. Chương 30

Gió đêm mát mẻ là phương thuốc hay để giải rượu. Không lâu sau, thần trí của Lâm Húc dần dần rõ ràng, ít nhất bây giờ trước mắt cậu chỉ có một bóng người, cậu dùng đầu gối suy nghĩ cũng biết đã xảy ra chuyện gì. Hiện tại Hạ Trạch đang gắt gao kéo tay cậu, không quay đầu lại mà cứ bước nhanh về phía trước.

Bây giờ là đã là đêm khuya, hai tên con trai lôi lôi kéo kéo nhau giữa đường rất dễ làm người khác chú ý, nhưng hai người cũng không có tâm tư chú ý đến những thứ này. Hấp dẫn được ánh mắt Lâm Húc, chỉ có Hạ Trạch, không còn thứ nào khác.. được Hạ Trạch cầm tay như thế, rất thoải mái.. so với nhiệt độ của mình, tay cậu như được quần bởi túi chườm đá lạnh lạnh... lạnh lạnh, mát mẻ..

A, mái tóc đen của cậu cũng thật nhẹ nhàng.. mềm mại, đen láy, mượt mà mang theo hương thơm...

A, hôm nay mới tắm xong, chắc mới thơm như thế đi.... Lâm Húc lại không thể khống chế tầm mắt mà rơi vào cái gáy của Hạ Trạch, sống lưng, truyện hôm trước đột nhiên xông thẳng vào đại não của Lâm Húc.. cậu liền lắc lắc đầu bỏ qua.. sau đó giãy khỏi tay Hạ Trạch..

Hạ Trạch giật mình: “Làm sao vậy?”

Lâm Húc: “Tớ hiện tại không thể với cậu ở chung một chỗ.”

Hạ Trạch cau mày: “A?”

Lâm Húc bắt đắc dĩ đỡ trán: “Cậu không nên tới tìm tớ. Cho tớ một quãng thời gian, sau đó sẽ liên lạc lại được không?”

Hạ Trạch sắp không chịu được: “Đến cùng cậu sao thế nói rõ ràng ra!!”

Lâm Húc nhưng chỉ lo nhíu mày: “Tớ thật sự chịu đủ lắm rồi... Tớ không cách nào nhẫn nại thêm nữa... cùng với cậu sống chung một chỗ, tớ sẽ bức bối khó chịu mà chết mất.”

Sự kiên trì của Hạ Trạch sắp bị Lâm Húc đẩy xuống số âm.... cậu dùng sức lực lớn nhất mà cậu có, nắm lấy tay Lâm Húc kéo cậu vào con hẻm nhỏ, dưới đèn đường màu da cam, cậu đem cái người so với mình cao hơn nửa cái đầu vào vách tường.... tiếp đó, cậu duỗi tay cầm cổ áo Lâm Húc mà kéo xuống, dựa vào ánh sáng yếu ớt mạnh mẽ hôn lên!!

Nụ hôn này rất ngắn ngủi, không tới một giây, Lâm Húc đã bị buông ra. Hạ Trạch đứng trước mặt Lâm Húc, đỏ mặt mà rống lên: “cậu gan con thỏ à!! ai bảo cậu nhẫn nại xuống? Cậu có từng hỏi qua tớ sao? Nhẫn nại mà không xuống thì cứ làm chuyện mà cậu muốn làm!!”

Đương nhiên, phát tiết xong, lý trí của Hạ Trạch trong nháy mắt đã trở về. trái tim rầm rầm của Hạ Trạch rơi bộp bộp xuống, sắp nổ tung... cậu bưng môi mình, từng bước từng bước lui về phía sau.

Trời ạ!! mình mới làm cái gì thế này?? Cậu nói không thể nhẫn nại, khiến cậu sợ sẽ nổ tung.. có thể không phải chỉ là chuyện yêu thích với mình.. aaaaa có thể cậu căn bản không thích mình.. là mình hiểu sai.. nhưng mình làm cũng làm rồi... làm sao bây giờ??

Nhưng hiện tại cậu đang say, say rồi sẽ không nhớ gì nữa, nói như vậy.....

Nhưng cậu hoàn toàn không nghĩ tới, một giây sau, ngón tay cậu bị người gỡ bỏ, còn chưa nhìn rõ ràng bóng tối đã đem mình bao trùm, sau gáy bị khống chế, một cái hôn mãnh liệt liền xông tới!!

31. Chương 31

Lâm Húc cảm giác mình mơ một giấc mơ. Một giấc mơ rất đẹp,rất hạnh phúc nhưng lại không phải là hiện thực. Cậu mơ thấy Hạ Trạch chủ động hôn mình, không chỉ thế, cậu còn bị kích động mà hôn lại Hạ Trạch gần năm phút đồng hồ!!

Cậu khẽ cười một tiếng: “Làm sao có khả năng —— “

Ai ngờ lời nói vừa ra, cậu mới phát hiện thanh âm của mình khàn khàn không ra hình thù gì!! cậu dương mắt đánh giá xung quanh một chút, cậu ngủ trên trước giường nhỏ, nhưng nhìn ga trải giường cậu biết đây không phải ở ký túc xá của mình, chống đỡ thân thể ngồi dậy, đầu nặng gần chết!! lại nhìn xuống, quần áo không còn..... đến cùng là xảy ra chuyện gì..?

“Con ma men, tỉnh rồi?” thanh âm của Hạ Trạch truyền đến.

Lâm Húc giương mắt nhìn, thấy Hạ Trạch cầm khăn lông bước tới, tỉ mỉ cẩn thận mà giúp mình lau mặt.

Lâm Húc: “Tớ... Tại sao lại ở chỗ này?”

Hạ Trạch sững sờ: “Cậu đã quên?”

Lâm Húc rõ ràng cảm giác được động tác của Hạ Trạch hơi dừng lại một chút. nhưng Hạ Trạch lập tức cười nói: “không có gì, cậu uống say, phát điên một hồi rồi ngủ, vốn định đem cậu đuổi về phòng, nhưng tớ căn bản không biết cậu ở phòng nào, chìa khóa với điện thoại cũng quên ở quán đồ nướng, tớ không thể làm khác hơn là công cậu về phòng tớ, thực nặng chết tớ rồi!! cậu nên biết đền cảm ơn tớ đi!!”

“Cảm ơn.” Lâm Húc nghiêm túc nói.

Này làm cho Hạ Trạch không được tự nhiên..

Lâm Húc hỏi tiếp: “Say khướt? thế tớ phát điên cái gì?”

Hạ Trạch ha ha cười: “Cậu đã biến thành hôn môi cuồng.”

Nói tới chỗ này, cậu dừng lại một chút, giương mắt xem Lâm Húc. Nhưng lập tức, cậu buông xuống lông mi, ánh mắt không chút ánh sáng, trầm thấp mà nói: “Lừa gạt cậu thôi. Nhưng cậu cũng cởi quần áo toán loạn à, gào thét các loại, ha.”

Lâm Húc cầm lấy tay của Hạ Trạch đang đặt trên gò má mình. Quả nhiên, Hạ Trạch lập tức tránh thoát hỏi: “làm sao vậy?”

Lâm Húc nhú mày nở nụ cười: “Hạ Trạch, cậu vẫn đúng là sẽ không nói dối.”

Hạ Trạch sững sốt, lập tức nở nụ cười: “Cậu nói là có ý gì chứ.”

Lâm Húc không nói, dùng tay bắt lấy cánh tay Hạ Trạch, đem Hạ Trạch áp dưới thân. Hạ Trạch mở to hai mắt, sợi tóc màu đen xỏa ra trên gối, tức giận nói: “cậu làm cái gì!!”

Tầm mắt Lâm Húc chậm rãi nhìn xuống cho tới khi rơi vào miệng của cậu, mới nói: “môi vừa hồng vừa sưng đây này.. Hạ Trạch, chúng ta tiếp tục hôn môi chứ?”

Ký ức như thủy triều bắt đầu tràn vào đầu Hạ Trạch, dưới ngọn đèn mờ ảo, tiếng hít thở phập phồng, khi thì nhanh chóng, khi thì dầy dụa cùng với cái hôn mãnh liệt, cảm giác từ sống lưng xông thẳng lên mà cảm thấy tê dại, trong lòng nóng rực quả thực khiến người ta khó mà chống đỡ...khuôn mặt Hạ Trạch cấp tốc ửng hồng: “... Câm miệng!”

Lâm Húc nhú mày: “Làm sao không vui?”

Hạ Trạch nín nửa ngày cũng không nói ra lời, hốc mắt dần dần đỏ lên, lông mày cau lại: “Lâm Húc, tớ thực sự không hiểu nổi cậu.. có lúc cậu đôi với tớ cực kỳ tốt nhưng có lúc, cậu tự dưng biến mất, đối với tớ phi thường lạnh lùng.. tớ nghĩ mãi, hay cậu biến mất là có nguyên nhân, bởi vì tớ gần cậu nên cậu không thoải mái, vì thế, tớ tự nói với mình, phương pháp ở chung với cậu chỉ có thể duy trì tình bạn là tốt nhất..”

“Nói thật với cậu, tối hôm nay tớ tuy rằng rất tức giận, nửa giờ trước, tớ thực sự vui vẻ, tớ đã nghĩ cậu và tớ suy nghĩ giống nhau, tớ đã rất vui, rất hài lòng!! nhưng cậu lại quên hết mọi chuyện, bởi vì tớ đối với cậu như thế, bởi vì cậu nhìn nhầm tớ hay cậu đến cái gì cũng không biết, cậu chỉ đang đùa giỡn vì có hơi rượu mà thôi. Nếu như thế, con trai với nhau xảy ra những chuyện như vậy.. cậu nhất định sẽ cảm thấy buồn nôn.. cậu nhất định sẽ—— “

Hạ Trạch vẫn chưa nói hết, Lâm Húc nhanh chóng cúi người, âm thanh của cậu đã bị chặn lại, có mùi rượu nhàn nhạt... tất cả những lời định nói ra đều biến thành tiếng ô.ô..... Hạ Trạch theo bản năng giãy dụa, mãi đến khi nghe được thanh âm của Lâm Húc than nhẹ: “Hạ Trạch, tớ yêu cậu”

Hạ Trạch đột nhiên trợn to hai mắt. Lâm Húc rời đôi môi của Hạ Trạch, chậm rãi đẩy lên thân thể, nhìn đối phương, lớn tiếng nói: “Hạ Trạch, tớ yêu cậu! Tớ vẫn luôn yêu cậu... Tớ thích ở thư viện đọc sách với cậu, thích việc học rộng tài cao của cậu, yêu thích tiếng cười có chút trầm thấp của cậu, yêu thích nỗ lực viết văn của cậu, yêu thích việc chạy trốn của cậu ở trên bãi tập, yêu thích việc ở trong ánh tà dương là nét mặt ngủ say của cậu... Tớ chưa từng yêu thích qua một người như vậy, huống chi là đồng tính, vì lẽ đó tớ căn bản không biết nên làm thế nào để cùng cậu ở chung, bởi vì tớ sẽ không nhận được mà muốn đung vào cậu... Tớ đột nhiên biến mất, không tại sao, chỉ là sợ sệt mình làm ra việc mà cậu sẽ không chịu được...”

Hạ Trạch: “...”

Lâm Húc nói tới chỗ này, có chút tiếc nuối cười cợt: “Hạ Trạch, cậu tại sao không sớm hơn một chút nói cho tớ biết? Như thế, hai chúng ta sẽ không phải buồn khổ lâu như vậy? Tớ nên để cái gì đó ra tay với cậu sớm hơn!”

Hạ Trạch nghe cậu nói như vậy, quả thực dở khóc dở cười.

Lâm Húc cúi người, duỗi đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm láp khóe mắt Hạ Trạch: “Nếu hiện tại hai người cùng vui vẻ, cậu cũng đừng khóc.”

Hạ Trạch sưng sờ: “Ai khóc hả?”

“Bảo bối cậu.”

“... Bảo... Cậu đừng có buồn nôn như vậy... Cậu mới bảo...”

“Được được, tớ là bảo bối của cậu, xong chưa?”

“... “

“Tớ hôn tớ đi.”

“?”

“Tớ nói, chúng ta hôn môi đi. Tuy rằng tớ đem miệng cậu đến sưng lên như thế, nhưng tớ không có chút ân tượng nào. Bảo bối, cậu phải phụ trách tớ!!

Hạ Trạch nhìn người đè trên người mình, cong khóe mắt: “Ừm”

Nụ hôn này, quả thực giống như mộng cảnh vừa ôn nhu vừa lãng mạn. Lâm Húc dùng chóp mũi cọ mũi Hạ Trạch, lúc đối phương cười, cậu nghiêng đầu, xoa xoa môi, như có như không mà hôn xuống..hô hấp hai

người càng lúc càng nhanh vờn quanh, khiến cho người ta hoa mắt.. Lâm Húc thích nhìn Hạ Trạch như vậy.

Khóe mắt của cậu hơi nhếch lên mang theo chút quyến rũ; trường lông mi hơi rung động, con mắt dần dần hợp lại; bởi vì động tình mà chậm rãi phóng to con ngươi, tràn đầy, toàn bộ đều là chính mình... Trong nháy mắt, hai bên tình nguyện vui sướng... tràn đầy hạnh phúc tựa hồ tràn ra từ trong lòng!! Lâm Húc như gần như xa mà hôn Hạ Trạch khiến lòng cậu ngứa ngáy. Hạ Trạch xoắn xuýt một lúc, trực tiếp đưa tay kéo đầu Lâm Húc xuống, chủ động hé miệng, thăm dò đầu lưỡi đối phương.. Lâm Húc trong phút chốc lý trí như tan vỡ

Bắt đầu từ nơi này, nụ hôn từ cấp bậc nhi đồng trong nháy mắt tăng lên thành nụ hôn người trưởng thành...đúng lúc này, cửa đang đóng chặt được mở ra. Hai người lấy tốc độ của tia chớp mà tách ra. Hạ Trạch cực kỳ thông tuệ mà ngồi ở trên người Lâm Húc. Đem Lâm Húc đáng thương nằm ở trên giường thành thi thể.

Cửa phòng mở ra, ngọn gió mãnh liệt từ cửa sổ thổi vù vù vang vọng.

Lăng Đầu Thanh cực nhiệt tình nhìn về phía hai người: “Nè? Tiểu Trạch mang bạn đến ký túc xá đến rồi a? Hoan nghênh hoan nghênh! Nhưng làm sao lại có mùi rượu nhỉ?”

Hạ Trạch liền vội vàng nói: “Ha ha cậu ấy uống say nên tớ mang về phòng ngủ... Cậu ấy say đến như lợn chết như thế, tớ đang lau mặt cho cậu ấy đây...”

Lăng Đầu Thanh: “Thật không tiện, tớ nói lớn như vậy, cậu ta vẫn ngủ được chứ?”

Hạ Trạch: “Không có chuyện gì, này heo đang ngủ thực say a... Ha ha.”

Lăng Đầu Thanh khom lưng, nhật khăn mặt, nghi hoặc: “Làm sao lại rớt trên đất?”

Hạ Trạch mặt đen lại: “Cậu biết đấy, giường này hẹp...”

Trong lúc Hạ Trạch và Lăng Đầu Thanh cậu một câu tớ một câu mà nói chuyện, thi thể người nào đó quả thực muốn điên mất rồi...

A a a bảo bối a cậu có muốn hay không ngồi vào chỗ đó a!!!

Vốn đều không chịu được bị cậu một bên ngồi một bên xoay như vậy.

Tớ... Tớ...

Lăng Đầu Thanh đi nhà vệ sinh, Hạ Trạch mới cảm giác được có cái gì không đúng. Âm thanh Lâm Húc

cực kỳ ngọt ngào thở dốc truyền vào màng tai, cậu nhìn nhìn Lâm Húc, phát hiện biểu tình dãn vật của cậu hai tay ôm mặt, chau mày dưới thân...làm sao.....cứng rắn....cứng rắn???

Hạ Trạch bỗng nhiên đứng lên: “Cậu... Cậu cái này...”

Lâm Húc vẻ mặt đưa đám: “a bảo bồi làm tố thành như vậy phải chịu trách nhiệm a...”

Lăng Đầu Thanh lo âu từ nhà vệ sinh chạy đến: “Tiểu Trạch? Xảy ra chuyện gì? Cậu ta có phải là tỉnh rồi?”

Hạ Trạch một bên giẫm người nào đó, một bên ôn nhu lắc đầu: “Ha ha, tên khốn này phát mộng xuân đấy, đừng để ý đến cậu ta.

32. Chương 32

Trường học đã đến thời gian nghỉ hè, trong thư viện người đặc biệt thưa thớt, một tầng cũng chỉ rải rác được ba bốn người. Lâm Húc cùng Hạ Trạch chưa trực tiếp trở về nhà mà dự định ở lại xem một ít sách — được rồi, đây tuyệt đối là cố bởi vì hai người không nỡ rời đi đối phương mà thôi! Lâm Húc tìm một quyển tiểu thuyết mang hơi hướng huyền huyền để xem. Mà Hạ Trạch đem máy vi tính đến thư viện, khi thì ngưng mắt nhìn ra cửa sổ, khi thì gõ cạch cạch trên bàn phím.

Lâm Húc: viết tiếp tiểu thuyết cũ?

Hạ Trạch lắc đầu, con mắt phát sáng: “Mấy ngày nay linh cảm bạo phát, dự định viết truyện mới.”

Lâm Húc nhớ tới những cái em gái chờ mong, nói: “Đam mỹ văn?”

Hạ Trạch thẳng tẹo gật đầu: “Đúng.”

Quyển sách đáng thương trong tay Lâm Húc lập tức rơi xuống trên bàn, cậu kinh ngạc nói: “Chân chính đam mỹ văn?”

Hạ Trạch: “Ừm.”

Lâm Húc: “chính là, nam nhân thích nam nhân loại kia?”

con mắt của Hạ Trạch trở lại trên màn ảnh: “Ừm.”

“Cậu không phải... Không biết vì sao lại thích đồng tính sao?”

Hạ Trạch sững sờ: “Cậu làm sao lại hỏi như vậy?”

Lâm Húc: “Tớ lướt qua bình luận của cậu, thấy trước đây cậu có nói với độc giả như vậy..

Hạ Trạch: “A... Tớ trước đây xác thực không biết.”

Nói tới chỗ này, cậu từ trong màn vi tính mà dương mắt, đôi mắt đẹp đẽ kia có chút ngưng ngừng, có chút không cam lòng: “Cậu tên khốn này là cố ý đi! Cậu biết rõ ràng tớ là bởi vì cậu mới biết tại sao...”

Vẻ mặt của Lâm Húc vừa rồi còn nghi hoặc trong nháy mắt được thỏa mãn cuối cùng là dương dương tự đắc, Hạ Trạch nháy mắt mấy cái, cậu tựa hồ có thể thấy được cái đuôi sói sau lưng của Lâm Húc lay động.

Lâm Húc đứng dậy, nâng cằm Hạ Trạch lên, tiến đến gần, ở trên môi Hạ Trạch nhẹ nhàng cụng một hồi: “Bảo bối, quả thực yêu cậu chết mất!” Cậu tại sao lại đáng yêu như thế!

Rõ ràng tầng này còn có mấy người ở đây. Nhưng Lâm Húc như thế, tâm Hạ Trạch trong nháy mắt cũng trở nên mềm mại.

Cậu cười khẽ một tiếng, ngược đầu, yên tĩnh nhắm hai mắt lại, đem môi mình lần thứ hai chạm môi Lâm Húc: “Khốn nạn, tớ cũng yêu cậu.”

Ánh mặt trời chiếu xuống cửa sổ, tràn qua cửa kính, rơi xuống mặt bàn hòa cùng với từng trang sách. Hai người hôn nhau như được phác thảo thêm ánh sáng viền vàng, ấm áp, lại nhanh chóng hóa thành vệt sáng, lẳng đọng vĩnh viễn.

hạt giống hạnh phúc ở thư viện rốt cục cũng mọc rễ nảy mầm, nở hoa, lớn lên trong tình yêu của Lâm Húc và Hạ Trạch.....

...

... ..

—End—

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chuyen-tinh-o-thu-vien>